

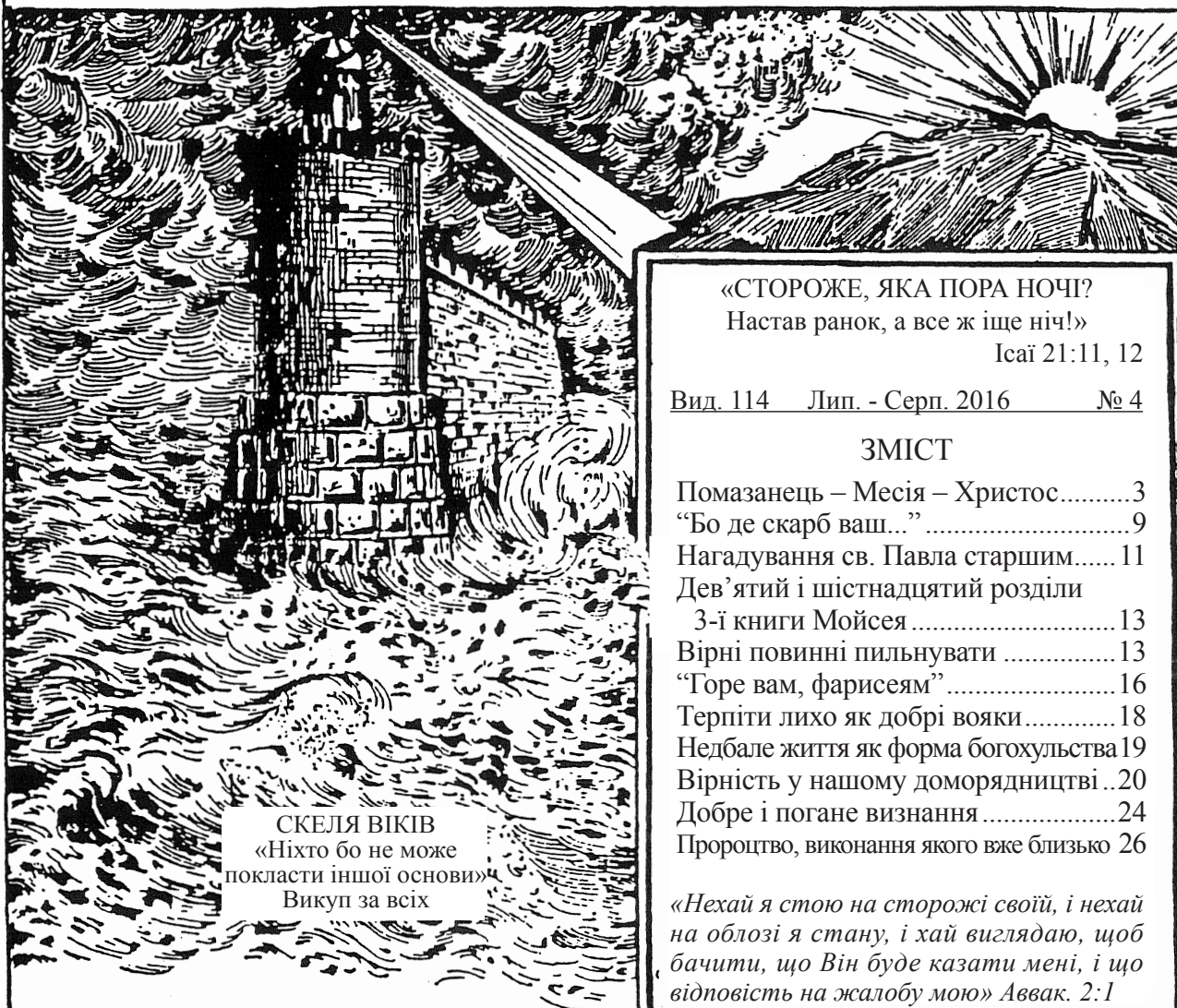
ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

і

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
«Ніхто бо не може
покласти іншої основи»
Викуп за всіх

«СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?
Настав ранок, а все ж ще ніч!»

Ісаї 21:11, 12

Вид. 114 Лип. - Серп. 2016 № 4

ЗМІСТ

Помазанець – Месія – Христос.....	3
“Бо де скарб ваш...”	9
Нагадування св. Павла старшим.....	11
Дев’ятий і шістнадцятий розділи 3-ї книги Мойсея	13
Вірні повинні пильнувати	13
“Горе вам, фарисеям”	16
Терпіти лихо як добрі вояки.....	18
Недбале життя як форма богохульства	19
Вірність у нашому доморядництві ..	20
Добре і погане визнання	24
Пророцтво, виконання якого вже близько	26

«Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою» Аввак. 2:1

«Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвити від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтеся, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення» (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – давати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані «веріанські дослідження» є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням «Викладів Святого Письма», видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викупу – відкуплення дорогоцінною кров'ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тим. 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з «золота, срібла, дорогоцінного каміння» Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Іншою ціллю цього журналу є показати всім «що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі», щоб «тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Бога», яка «за інших поколінь не була оголошена людським синам» (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичне, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАЄ:

ЩО ЦЕРКВА Є «ХРАМОМ» ЖИВОГО БОГА – особливим «Його творивом»; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним «Наріжним Камінем» цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть «на всі племена», і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; Бут. 28: 14; Гал. 3: 29);

ЩО ВОДНОЧАС ВІДБУВАЄТЬСЯ ОБТІСУВАННЯ, ФОРМУВАННЯ І ШЛІФУВАННЯ ПОСВЯЧЕНИХ ВІРУЮЧИХ У ХРИСТОВЕ ПОЄДНАННЯ ЗА ГРІХ. І коли останній з цих «живих каменів», «вибраних і дорогоцінних», буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

ЩО ОСНОВА НАДІЇ ДЛЯ ЦЕРКВИ І ДЛЯ СВІТУ ПОЛЯГАЄ В ФАКТІ, ЩО ІСУС ХРИСТОС «за благодаттю Божою смерть скуштував за всіх», є «викупом за всіх», і «часу свого» буде «світлом правдивим... що просвічує кожну людину, яка приходить на світ» (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

ЩО НАДІЄЮ ЦЕРКВИ Є МОЖЛИВІСТЬ БУТИ СХОЖОЮ НА СВОГО ГОСПОДА, «бачити Його, як Він є», стати «учасниками Божої Істоти» і брати участь в Його славі як співспадкоємиця (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

ЩО ТЕПЕРІШНІМ ЗАВДАННЯМ ЦЕРКВИ Є ВДОСКОНАЛЮВАТИ СВЯТИХ ДЛЯ МАЙБУТНЬОЇ ПРАЦІ СЛУЖБИ; розвивати в собі кожну благодать, бути Божим свідоцтвом для світу і готуватися бути царями і священиками в наступному віці (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

ЩО НАДІЯ ДЛЯ СВІТУ ПОЛЯГАЄ У БЛАГОСЛОВЕННЯХ ЗНАННЯ І МОЖЛИВОСТЕЙ, ЯКІ БУДУТЬ ДАНІ ДЛЯ ВСІХ ХРИСТОВИМ Тисячолітнім Царством, – реституції всього, втраченого в Адамі, для всіх охочих і слухняних, з рук їхнього Відкупителя і Його прославленої Церкви, – коли всі свавільні нечестивці будуть знищені (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіяко будуть

підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору для тих, котрі зробили з Богом угоду при жертві.

**ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА
БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.**

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890
м. ЛЬВІВ, 79058

ПОМАЗАНЕЦЬ – МЕСІЯ – ХРИСТОС

Вчення Закону (образ і свідоцтво) твердить, що Бог запланував підняти великого Священика, Який має бути також Царем; що цей священицький Цар і царський Священик має скасувати гріхи людей і має бути наділений владою управляти та повноваженнями як Посередник, щоб допомогти їм повернутися до Бога. На превеликий подив образного народу, Ізраїлю, Він, замість того, щоб зайняти спільну посаду Священика і Царя, просто помер (Лк. 24: 20, 21).

Тоді настав час, щоб Святий Дух об'явив Церкві те, що попередньо було таємницею. Коли Бог через пророків говорив про Месію як про Царя на Своєму престолі, Він звістив річ, яка мала бути таємницею для людей, яку нелегко було зрозуміти. Бог із наміром тримав Свій План у таємниці, щоб відповідного часу виявити, що він має виконатися. Таємницею було: "Христос у вас, надія слави" (Кол. 1: 26, 27).

Іншими словами, наш Господь Ісус є, передусім, Помазанцем і, як свідчить Святе Письмо, Його дуже високо звеличено. Але Він сам ще не був завершенням Божественного задуму щодо Помазанця. Небесний Отець задумав, що Ісус буде не сам, що Він повинен бути Головою Помазанця, тоді як Церква буде Тілом (Еф. 1: 22, 23; 5: 29-32; Кол. 1: 24). Це було таємницею. Великий Месія мав благословити світ як позаобразний Пророк, Священик і Цар. Бог призначив Ісуса бути Головою і вибрав нечисленних святих бути членами Його Тіла. Доки це Тіло Христа не буде комплектне, благословення, обіцяне Аврааму, не може прийти на світ (Гал. 3: 16; 3: 29).

Умова, на якій хтось може отримати членство у Тілі Христа – стати членом помазаного Священика і Царя – йти слідом за Ним. Якщо ми прагнемо цього привілею, ми повинні

представити наше тіло живою жертвою, як Він представив Своє. Крім того, Він повинен стати нашим Заступником, щоб ми могли доповнювати те, що залишилося від страждань Христа. Отже, каже апостол, ми покликані страждати з Христом, щоб також царювати з Ним (Кол. 1: 24; 2 Тим. 2: 12).

Доки ця праця не буде довершена, не може бути реституції світу. Благословення світу не можуть початися, доки цей великий Священик-Цар не буде комплектний і введений на посаду. Тоді, як Посередник Нової Угоди, Він принесе обіцяні благословення всьому людству. Ціле Писання, здається, підтримує таку думку і тільки таку. Жодним іншим чином ми не можемо пояснити, чому праця реституції (Дії 3: 19-21) – після того, як Бог дав обітницю послати Відкупителя, як Відкупитель прийшов і помер, "справедливий за несправедливих" – не мала початися негайно. Весь цей вік проводилася праця вибору Церкви. Часи Реституції вже у найближчому майбутньому, коли Господь у Своєму другому приході прийме Своїх членів до Себе на рівень слави.

Святе Письмо говорить, що наш Господь Ісус був святий, незлобивий, невинний, відлучений від грішників. Тому Він не потребував жодного жертвоприношення за Себе. Натомість Святе Письмо говорить, що Він повинен був скласти жертву спочатку за Себе, а потім за народ (Євр. 7: 26, 27). Тут ми чітко бачимо, що Церква є Його частиною – відмінною від світу в цілому.

Уся праця Церкви в теперішньому часі полягає у жертвуванні людського життя. І як Ісус буде Царем слави, так і ми будемо підлеглими Йому царями; як Він буде великим Священиком, так і ми будемо підлеглими Йому священиками. Ця паралель зустрічається скрізь у Святому Письмі.

Коли би нас позбавили такого розуміння, ми б опинилися практично в такій самій темряві, як були до того, коли здобули Правду. Таємниця в тому, що ми повинні мати участь у стражданнях Христа зараз і у Його славі в майбутньому. Хто досі не знайшов цей ключ, той не збагнув для себе Божого Плану у його простоті та красі.

Бог наказав помазувати царів Ізраїлю. Також Первосвященик Ізраїлю мав бути особливим чином помазаний. Пам'ятаймо про позаобразного Царя і позаобразного Священика – Христа, великого Пророка, Священика і Царя – Який має принести благословення всій людській сім'ї. Знаємо, що в образі було також підлегле священство, і апостол показує, що існує позаобразне священство, пов'язане з Ісусом у Його праці.

Слово “Помазанець” – єврейське “Месія”, еквівалент грецького “Христос”. Тому наші думки, зрозуміло, звертаються до Христа як Божого Помазанця. Він має виконати велику працю, яку призначив Отець. Дивлячись назад, бачимо коли Він отримав Своє помазання. Це не відбулося ані тоді, коли Він перебував на Небесних подвір'ях, ані тоді, коли Він став людською істотою. Тоді Він ще не був Помазанцем, хоча перебував у повній згоді зі святим Духом Бога.

Та коли нашому Господу було тридцять років, із Ним трапилася певна подія. У той час Він посвятився виконувати Отцівську волю та працю. Саме тоді Він отримав особливе помазання. Це дозволило Йому стати в зачатковому значенні помазаним Царем і Священиком Бога. Але Він все ще не був готовий взяти Свою велику владу та панування. Та коли б Він виявився вірним у виконанні Своєї Угоди, то у властивому часі став би великим Божим Помазанцем у повному значенні, панував би над землею тисячу років і, відповідно, мав би ще інші великі почесті та привілеї. Все це ми можемо виразно простежити у випадку нашого Відкупителя.

ТАЄМНИЦЯ ХРИСТА

Отже, до кого апостол у 1 Ів. 2: 27 звертається словом “вас”? Небесний Отець запланував, як вже попередньо згадувалося, що Помазанець повинен складатися не тільки з нашого Господа Ісуса. Він запланував, що Господь Ісус має бути Головою помазаної громади, яка становитиме

Його Тіло. Це виникає з образу підлеглого священства, яке отримало певну міру олії помазання. Воно образно представляло справжнє Священство майбутнього: “Але ви... священство царське, народ святий, люд власності Божої, щоб звіщали чесноти Того, Хто покликав вас із темряви до дивного світла Свого” (1 Петр. 2: 9).

Вивчаючи далі, знаходимо, що ця Таємниця згадана у Святому Письмі: а саме, що великий Месія, довго обіцяний, повинен складатися з багатьох осіб, і що ці численні особи, за винятком Голови, повинні бути зібрані з-посеред дітей гніву, з деградованого людства, і виправдані через заслугу їх Голови – заслугу Його людської жертви.

Отже, всі, які приєдналися до Господа, вважаються членами цього одного Тіла, “Церкви Бога Живого”, “Церкви первороджених”, імена яких “на небі написані” (1 Тим. 3: 15; Євр. 12: 23). Дивлячись у минуле на встановлення Церкви, бачимо, що вона не могла бути встановленою, доки Ісус не представив Себе як жертву, щоб заслуга Його жертви могла бути застосована за всіх, хто має стати членами Його Тіла – тих, які так само посвятаються до смерті, як Він посвятився, і які будуть йти Його слідами.

У той час деякі з цього класу були в очікуванні. Вони були Ісусовими учнями, прислухалися до Його слів. Вони вірили Його свідоцтву, що коли вони візьмуть свій хрест і підуть за Ним, то братимуть участь у Його славі. Під впливом цієї обітниць вони стали Його послідовниками. Та вони не могли отримати помазання, доки Він не вчинив відшкодування за їхні гріхи. Тому наш Господь наказав їм чекати в Єрусалимі, доки на них не зійде благословення. Святе Письмо розповідає, що це помазання прийшло у П'ятидесятницю. Воно прийшло від Отця через Христа після Його сходження. Справді, за словами св. Павла, всі благословення приходять від Отця, Джерела благословень, і всі приходять через Сина, Знаряддя (1 Кор. 8: 6).

Чим саме є помазання, важко збагнути або пояснити. Тільки поступово, як ми це усвідомлюємо, ми можемо витлумачити це іншим. Господь намагався, наскільки міг, пояснити це нам, використовуючи різні терміни та образи. Він називає це зачаттям в сенсі започаткування нового життя. Духовна природа починається

в нас у ту саму мить, коли ми отримуємо це зачаття. Однак той, хто його отримує, не може його зберегти, якщо не буде рости і Господній Дух не вдосконалиється в ньому.

РІЗНІ ПРИКМЕТИ СВЯТОГО ДУХА

Про Дух говориться у Святому Письмі з різного боку – мабуть, із наміром дати нам уявлення про нього, і з думкою, що ця річ є важкою, щоб її збагнути. Він називається Духом Правди. Ніхто не може мати Святий Дух і при цьому не знати Бога, тому ріст у духовних речах пропорційний росту в знанні. Хто не росте в знанні, той не може рости в Дусі, тому цей Дух названий Духом Правди.

Він також названий духом здорового розуму, бо всі наші судження недосконалі, людські і, природно, у деяких відношеннях суперечать Господньому розуму. Перетворюючий вплив, який дає нам нове бачення речей та дозволяє дивитись на справи з Божого погляду, є впливом Святого Духа. Тому він називається духом, вдачею, здорового розуму.

Він названий духом любові, бо тільки в міру виховання цієї богоподібної риси ми можемо отримувати цей дух. Хто не має духа любові, той не може мати Святого Духа. Любов необхідна ще до того, як ми можемо отримати цей Дух. Бог є Любов. Тому всі, хто хоче бути Його, повинні мати цю вдачу – бути в згоді з Ним.

Він також названий духом слухняності в тому значенні, що кожний, хто володіє цим Духом, прагне виконувати волю Бога. Отже, це – помазання в тому значенні, що воно дає право Богу вважати нас Своїми дітьми, спадкоємцями Його обітниць, а нам – вважати себе Його послами. Він визнає тільки тих, які уповноважені Святим Духом. Вони мають зайняти становище царів і священників.

Ці різні означення та описи сили і впливу Духа дозволяють краще зрозуміти дану річ. Вираз “Святий Дух” у широкому значенні відображає будь-який святий вплив, силу, вдачу, що походить від Бога. Цей вислів охоплює думку про дух Правди і дух праведності, бо все правдиве і праведне має Божественне походження і порядок. Тому Святий Дух, тобто святий вплив, свята сила, діє будь-яким шляхом, який обирає Бог. Це може бути через Слово Правди, дане

нам на друкованих сторінках, або ж може проявитися через вплив життя та приклад деяких із Божого народу. Як би він не діяв, він завжди діє у напрямку добра.

ДАРИ І ПЛОДИ ДУХА

Оскільки цю річ важко було зрозуміти, Господь, перш за все, дав ранній Церкві особливі знаки, які називалися дарами. Деякі отримали дар мов, деякі – дар робити чудеса, а деякі – особливий дар зцілення. У той час були ще інші дари, які Господь дав, такі як апостольство і т. п. Але у той час ці різні дари були тільки проявами Святого Духа. Дари не були Святим Духом, а тільки проявами Святого Духа. І коли вони виконали своє завдання в ранній Церкві, вони проминули. Це не означає, що Святий Дух перестав бути силою серед Господнього народу, яка дає зачаття; та коли б не було таких проявів Божої сили на початку, ми б не могли добре зрозуміти факти. Ісус перед П’ятидесятницею передав Свій Дух учням і дав їм змогу робити чуда (Лк. 10: 17-20).

Певна міра Духа є дана всім Господнім дітям, щоб мати з неї користь, щоб уживати її. Тому бачимо, що коли дари Святого Духа проминули, плоди Духа залишилися, щоб проявлятися і розвиватися. “А плід духа: любов, радість, мир, довготерпіння, добрість, милосердя, віра, лагідність, здержливість” (Гал. 5: 22, 23), і особа, отримавши Святий Дух, почне показувати плід Духа. Якщо хтось не показує цього плоду, є всі підстави сумніватися, чи він був зачатий від Духа.

Якщо хтось має деякі з цих рис, то ми повинні пам’ятати, що дехто з природи є досить лагідним, покірним. Тому, якщо хтось має трохи покори та лагідності, ми не обов’язково повинні вважати це доказом Святого Духа, бо він може мати ці прикмети з природи. Але ми повинні сподіватися, що після здобуття знання Правди особа, замість того щоб бути самовпевненою і зарозумілою, ставатиме щораз більше лагідною та покірною. Скрізь, де ми бачимо хвалькуватий, зарозумілий, пихатий дух, позбавлений любові, вдячності і т. д., ми маємо підставу думати, що Святого Духа там немає або що він не отримав належного розвитку в серці.

Це те, стосовно чого Господь не дозволяє нам судити інших, а сподівається, що ми судитимемо себе. Хто має цей Святий Дух, повинен його розвивати. Якщо хтось був зачатий Святим Духом, це означає, що попередньо він здобув правильний стан розуму для його прийняття, і Господу подобається почати працю, яку нам важко зрозуміти. Цей Дух Бога приносить відпочинок, мир, радість, тому що ми підкорилися Богу. І цей мир та радість повинні множитися в міру того, як ми наповняємось Святим Духом.

ПЕРЕШКОДИ ДЛЯ НАПОВНЕННЯ ДУХОМ

Біблія говорить, що Господь Ісус мав Дух без міри. Але ми, у нашому недосконалому стані, не здатні прийняти Святий Дух у такій мірі. Якщо наші серця цілковито спорожнілі, то вони, відповідно, можуть більше наповнитись. Але якщо в наш розум і серце закралися доктринальні помилки, вони перешкоджають нам отримувати повноту Святого Духа. Поступово Нове Створіння повинно витіснити земний розум і позбутися доктринальних неправд і т. п., які стали на перешкоді. Коли ми їх позбуваємось, ми стаємо учасниками Святого Духа щораз більшою мірою.

Святий Дух, який ми отримуємо від Нього, є запевненням для нас, що ми належимо Господу. І доки цей дух перебуває в нас, він є свідком і гарантією, що ми далі Господні. Обидва класи, Мала Черідка і Велика Громада, отримують помазання від Господа, зачаття Святим Духом. Апостол каже, що ми “покликані в одній надії нашого покликання” (Еф. 4: 4). Ми всі отримали помазання Святого Духа, інакше ми не можемо належати до Тіла Христа взагалі. Далі це справа розвитку.

Той, хто продовжить розвиватися у Дусі Господа, здобуде місце на престолі з Ісусом. Але деякі не заслуговуватимуть на те, щоб царювати з Ним, хоча вони отримали від Господа помазання, зачаття. Вони не будуть Тілом Христа, бо не зуміли зробити поступ через нестачу запалу у виконанні своєї угоди.

У випадку образного первосвященника олія помазання стікала по одежі. У позаобразі помазання нашого Господа Ісуса стікало на все Тіло від П'ятидесятниці, даючи нам особливий

стосунок до Небесного Отця. Помазання, яке приходить на Господній народ, повинно рано чи пізно вплинути на його зовнішню поведінку, проявляючись у більшій покорі, терпеливості, братній доброзичливості, ширості та ввічливості в словах і вчинках. Все це проілюстровано у помазанні олією царів та священників Ізраїлю, яка зображувала Дух, від якого ми маємо помазання, намащення.

Однак згладжування та пом'якшення характеру не можна сподіватися негайно, як це відбулося зі зміною нашого розуму. Навпаки, воно приходить поступово. Проте відновлена воля повинна взяти під контроль земне тіло і, наскільки можливо, наділити його духом і вдачаю, починаючи робити це негайно. Якщо дух, тобто вдача, любові до Бога пробуває в нас рясно, це скоро проявиться до певної міри. Тому будьмо постійно напоготові, щоб зростати в дусі любові та слухняності і дозволяти Духу Христа ряснити в нас і примножуватися.

ПОСВЯЧЕННЯ І ЗАЧАТТЯ

Ніхто не може бути членом Нового Створіння перед помазанням Святим Духом, перед зачаттям Святим Духом. Святе Письмо дає зрозуміти, що потрібна подвійна праця: одна стосується плоті, друга – Нового Створіння. Як жертвуванню підлягає не Нове Створіння, так помазаним не є старе створіння. Повторюємо: помазаним є Нове Створіння, а пожертвуваним – старе.

Помазання і зачаття Святим Духом це практично одне і те ж, і наступає воно одразу після виправдання. Як виправдані люди ми охрищені в смерть, і як члени Нового Створіння ми становимо члени Еклезії, тобто Тіла Христа. Те, що Отець прийняв нас, є основою нашого зачаття Святим Духом, нашого помазання.

Хоча обидва вирази, зачаття і помазання, вживаються, щоб представляти практично одне і те саме, вони становлять два різні образи. Зачаття стосується стану нового життя, стану нової природи. Помазання стосується становища. Бог кличе певний народ стати співспадкоємцями з Христом у Царстві. Помазання є Божественним визнанням їх як царів та священників. Що стосується нас, справа представлена обома виразами.

Слово “Христос” означає “Помазанець”. Бог ствердив, що Він матиме помазаного Царя

та Первосвященника як Своє Знаряддя для благословення світу. Він ствердив, що цим великим Царем є, передусім, Господь Ісус Христос. Він також ствердив, що Помазанцем буде не тільки Господь Ісус власною особою, але Йому було угодно, щоб до Нього додалися члени. Додання членів є укомплектуванням цього Помазанця.

Наше входження у Тіло є нашим входженням під помазання. Як тільки хтось є помазаний, він стає членом Помазанця. Розглядаючи зачаття і помазання, ми дивимось на дану річ під двома різними кутами зору. Ми, які живемо сьогодні, не були помазані вісімнадцять століть тому, хоча на Церкву помазання зійшло ще у той час. Становище помазання можна втратити, не втрачаючи духовно зачатого життя, як у випадку Великої Громади.

Та як тільки ми особисто введені в це Тіло, ми в ту ж мить входимо під помазання. “А помазання, яке прийняли ви від Нього, воно у вас залишається”. Наша частка в ньому є такою ж особистою справою, як було зачаття. Повторимо це твердження: наше зачаття є особистим, натомість наше хрищення, тобто помазання, є колективним, хоча при цьому кожен є такою ж особою, як і інші.

ТЕ САМЕ ПОМАЗАННЯ ДЛЯ ІСУСА ТА ЦЕРКВИ

Помазання, яке зійшло на Церкву у П'ятидесятницю і стікало на всіх доданих юдейських членів відтоді, було тим самим помазанням, яке Ісус отримав у Йордані, тим самим помазанням, яке пізніше було злите на поган, як це проявилось спершу у випадку з Корнилієм та його друзями, коли “злінув Святий Дух на всіх, хто слухав слова” з уст св. Петра. Це було те саме помазання, яке сходило весь вік на всіх членів тіла – одне і те саме помазання.

І хоча це було те саме помазання, тобто хрищення, однак Корнилій не мав частки в цьому помазанні, хрищенні, у П'ятидесятницю, ані учні не мали частки в помазанні в Йордані, бо воно не стало особистою справою для будь-якого члена, доки він не був особисто зачатий і впроваджений у Тіло. Ми гадаємо, що обидві ці різні риси об'єднує одна думка, бо вони ілюструють різні частини процесу.

На початку Єгова Бог передбачив і поставив, що Помазанець, Головою якого є Ісус, має складатися зі ста сорока чотирьох тисяч. Він постановив, що всі зачаті Духом повинні увійти в це Тіло і вважатися його членами. Їхні імена вписані в Книгу Життя Агнця. Але Він також постановив, що коли хтось із них не зуміє виконати умови своєї угоди, він перестане бути членом класу Тіла. Цей клас, судячи зі всього, буде складатися у славі зі ста сорока чотирьох тисяч, хоча набагато більше тисяч були пов'язані з ним під час всього Євангельського віку. Проте не всі втримали своє становище.

“Переможцеві сісти Я дам на Моєму престолі зо Мною” (Об. 3: 21). Величний наслідок цієї справи, її завершення є в майбутньому. Кожен, хто приходить до Господа, приходить через посвячення і до певної пори рахується членом помазаного класу. Помазання супроводжує його до того часу, доки він триває у цьому стані слухняності.

ПОДВІЙНИЙ СТОСУНОК ДО ХРИСТА

Отже, вираз “зачаття Духом” використовується у Святому Письмі для того, щоб описати особистий досвід, завдяки якому Бог приймає таку особу як Нове Створіння і дає початок новій природі. Потім ця нова природа досягає успіхів, розвивається і, якщо буде вірною, народиться з Духа. Вирази “зачаття” і “народження” використовуються символічно, щоб представляти початок і завершення Нового Створіння.

Хрищення, тобто помазання, Духом звичайно стосується того ж Святого Духа і до певної міри тих самих обставин, що й зачаття, але з іншого погляду. Хрищення Святим Духом приходить до нас не особисто, а в колективному значенні. Хрищення Святим Духом настало для Церкви у П'ятидесятницю і не повторювалося день за днем, ані завжди, окрім випадку з Корнилієм, першим наверненим поганином, а також з “рідною й близькими друзями”, яких він покликав до свого дому послухати слова з уст апостола Петра. У той час було дане схоже хрищення, як у П'ятидесятницю – “злінув Святий Дух на всіх, хто слухав слова” (Дії 10: 24, 44), це свідчило, що погани також отримали можливість стати членами Помазанця.

Слово “хрищення” означає “занурення”. Св. Павло пояснює, що ми всі охрищені, тобто занурені, помазані, одним Духом в одне Тіло. Помазання, тобто хрищення, Духом зійшло спочатку на нашого Господа Ісуса, поширилося на Церкву в П’ятидесятницю і перебувало як помазання з Церквою з того часу. Всі з нас, які прийшли до Бога через Христа, визнаючи свої гріхи і благаючи про прощення через Його заслугу, які підкорилися, щоб бути мертвими з Ним через хрищення у Його смерть, занурені у членство в Його Тілі, тим самим входячи під помазання.

Наслідок цього чину подвійний: ми стаємо, перш за все, членами Церкви у плоті, і Він приймає нас і визнає як таких. Ми спершу охрищені, тобто занурені, у смерть – Його смерть, Його Хрищення. Тоді образ змінюється, і ми підняті з цього хрищення у смерть як Нові Створіння. Відтоді наша плоть сприймається як Його плоть. Ось чому наше відношення до Христа є подвійним: одне стосується плоті, інше – духа.

Багато хто не помітив цього подвійного відношення до Христа: як Нових Створінь, а також у справі плоті. Рація цього наведена нам у словах прославленого Христа до Савла з Тарсу: “Савле, Савле, чому ти Мене переслідуєш?.. Я Ісус, що Його переслідуєш ти” (Дії 9: 4, 5). Ось так наш Господь дав зрозуміти, що переслідування Церкви у плоті було переслідуванням Його Самого. Страждання, яких зазнає Церква, є частиною страждань Христа. Тому страждання Христа не доповняться, доки останній член Його Тіла не закінчить свій шлях.

ГОСПОДНІЙ ВЕРДИКТ Й НАДАЛІ Є В МАЙБУТНЬОМУ

Наше членство у духовному Тілі Христа також є подвійним. Перш за все, ми маємо умовне членство в даний час, хоча прийняті Богом так, немовби воно є повноцінним. Таким чином мить прийняття нашого посвячення є миттю, коли ми отримуємо Святий Дух. Ми посвячені з Христом у смерть і підняті з Ним як Нові Створіння, учасники з Ним у Його воскресінні. Проте це число зачатих Святим Духом і, відповідно, пов’язаних із Христом у членстві в духовному Тілі, складається з трьох класів: (1) Малої Черідки, яка буде Тілом Христа за

завісою, “більш ніж переможцями”; (2) Великої Громади, яка не зуміє належати до найвищого класу, але буде подругами класу Нареченої (Пс. 45: 15); (3) тих, які стануть нечестивцями і підуть на Другу Смерть.

Не наша справа в даний час виносити суд комусь із них. Не нам казати, що той чи інший належить до Малої Черідки або Великої Громади. Згідно з біблійними вказівками знаємо, що Господь не оголосить Свого рішення в цій справі до кінця Віку. Тоді Він прийме рішення щодо тих, які отримують вищу природу, і тих, які отримують нижчу.

Ми всі “покликані в одній надії нашого покликання” (Еф. 4: 4), і кожному з нас треба вчинити власне покликання і вибрання міцним. Наші випробування, наші труднощі, наші слабості настільки різні, що тільки Господь знає чи зможе визначити, хто гідний. Апостол казав, що він навіть себе не судить, не кажучи вже про інших. Є тільки один суддя – Христос.

ДВА КЛАСИ ПЕРВОРОДЖЕНИХ

Церква Первороджених, тобто всі, хто здобуде досконалість життя, вічне життя як громада Первороджених, є малочисельною порівняно зі світом. Образ людства, який наш Господь навів у проповіді на Горі, показує, що світ людства загально іде вниз широкою дорогою до знищення. Тоді Він змалював вузький шлях, який веде до життя, шлях, який Він сам відчинив і зробив доступним. Він каже нам, що з тих, які знаходять цей вузький шлях, відносно мало входять на нього і крокують ним.

У іншому вірші Писання нам сказано, що всі, які йдуть широким шляхом, остаточно будуть приведені до знання Правди; що Царство Месії просвітить їх і благословить можливістю прийти до згоди з Богом; що у той час буде велика дорога для повернення до людської досконалості. Отже, ми бачимо три шляхи. Але в теперішньому віці є тільки один, який веде до життя.

Вивчаючи, що Святе Письмо говорить про те, хто здобуде вічне життя в результаті теперішнього життя, ми бачимо, що це благословення одержує тільки Церква Первороджених. Життя, яке стане надбанням світу, буде здобуте поступово під час тисячі років, коли крок за кроком люди будуть підняті щораз вище до досконалості. Натомість

за життя, запропоноване тепер, треба боротися в неприязних умовах. Ми повинні отримати його через (1) зачаття і (2) через воскресіння до досконалості. Це воскресіння ми отримаємо в кінці цього Євангельського віку.

Святе Письмо показує нам, що з двох класів, які здобудуть велике благословення, один вийде переможцем і отримає духовне життя, але не найвище. Інший клас стане “більш ніж переможцем” і отримає воскресіння на найвищому рівні. Він матиме Божественну природу. Ми змагаємось, щоб здобути місце в цьому

класі – мати частку з Христом у Головному Воскресінні. Хто відстає і не дбає про свої обіти посвячення, той буде остаточно поставлений на випробування. У його випадку справа настільки звужиться, що йому доведеться вибирати: показати свою відданість Богу чи ні. Хто добровільно грішитиме, той піде на Другу Смерть. Хто шукатиме вічне життя, буде приведений до досконалості у великому часі утиску, навіть якщо втратить велику нагороду співспадкоємства з Христом.

R5391 (1914 p.)

“БО ДЕ СКАРБ ВАШ...”

Луки 12: 13-34

*“Бо де скарб ваш, там буде й серце ваше”
(вірш 34).*

Ісуса оточив натовп юдеїв, і один із них, знаючи Його як впливову особу, почав наполягати, щоб Ісус вмовив його брата віддати йому частину сімейної спадщини. Ісус відмовився, кажучи, що Він не суддя і не буде нічого ділити. Було би добре, щоб послідовники Ісуса наслідували свого Учителя в цьому, а також в інших речах. Надто багато схильні втручатися в справи інших і не можуть доглядіти факту, що їх повноваження від Господа – проповідувати Євангеліє.

Суспільство встановило певні правила, закони та регламенти, і “влади існуючі встановлені від Бога”. Хоч як би ці закони нас не влаштовували, ми повинні змиритися. Ми повинні задовольнятися тим, що маємо, чим Господнє провидіння нас постачає. Як Ісус мав іншу працю для виконання, так і Його послідовники. Цією іншою працею є приготування до славного Месіанського Царства. Багатства, які воно обіцяє нам, набагато перевершують усі земні багатства, які в порівнянні з ними здаються, як сказав св. Павло, втратою та сміттям, не вартими порівняння з блаженними речами, які наш Господь обіцяє.

Ісус підтвердив Своє небажання втручатися застереженням від жадібності. Це означало, що маєток по праву належав братові, і той, хто звертався до Ісуса, хотів більше, ніж мав на це законне право. Він домагався того, що за законом належало іншому. Ісус хотів, щоб він, як і всі

ми, розумів, що земний достаток, багатство не є змістом життя. Людина може бути нужденною, купаючись у багатстві, і може бути щасливою у відносній нужді. Основа щастя вимірюється єдністю душі з Богом і надією на Нього.

Юдеї були образним народом – буквально Ізраїлем на відміну від духовного Ізраїлю цього Євангельського віку. Божа обітниця для буквального Ізраїлю була такою – якщо вони дотримуватимуться Закону, то успадкують Обітницю, дану Авраамові, і Бог вжيه їх як Його Царство, щоб благословити світ. Але вони були грішними, як і решта людей, і їхня трудність полягала у тому, що вони не були в змозі дотримуватись Божественних вимог і не відповідали Божим вимогам вжити їх як Його Царство, щоб розповсюджувати Його благословення народам. Тим не менше, надія Царства завжди переважала в їхньому розумі, і вони звертались до неї.

Ісус прийшов у світ, щоб дати Себе на “викуп за всіх” (1 Тим. 2: 6) і розпочати працю покликання та притягнення “справді ізраїльтян”, щоб ті були Його співниками у Месіанському Царстві. Він міг виконати і виконав Закон досконало і, на додаток, поклав Своє життя жертвним чином за Адама та його рід. Ця жертва дозволила Йому відшкодувати мимовільні провини всіх “справді ізраїльтян”, в яких не було лицемірства. Хоча вони не могли виконати Закон і здобути Царство, їм через прийняття Христа могла бути приписана праведність Закону, щоб стати прийнятними для Бога. Отож проповідування Ісуса повністю відповідало вимогам Царства і було

звернене до людей, які століттями намагалися знайти схвалення в Бога, що вони достойні бути цим Царством. Перша нагода здобути членство в класі Царства була запропонована юдейському народові; і коли вони відкинули цю милість, вона відійшла від них до поган. Як говорив св. Павло до деяких із них: “До вас перших потрібно було говорити Слово Боже; та коли ви його відкидаєте,.. то ось до поган ми звертаємось” (Дії 13: 46). З огляду на ці факти бачимо, що учення Ісуса були адресовані не світу, а людям, які казали, що вони відокремилися від світу і намагаються, прагнуть здобути співпадкоємство в Месіанському Царстві.

І дійсно, все вчення Нового Завіту стосується саме їх. Тільки вони мають вуха, щоб слухати, і нам сказано, що “хто має вуха, щоб слухати, нехай слухає”. Далі, сказано, що Євангеліє Царства має проповідуватися покірним, смиренним, тим, у кого розбите серце, бо тільки такі в якому-небудь значенні слова готові прийняти Послання. Всі інші – сліпі та глухі до Євангелія Царства. Усім, хто зараз не чує або не бачить, поступово розплющатся очі та вуха під час Панування Месії, бо Він скуштував смерть за кожну людину. При цьому їм нічого не дістанеться з того, що стосується славного Високого Поклику Євангельського віку – Царства.

“ДУШЕ, СПОЧИВАЙ”

Наш Господь дав притчу, яка ілюструвала відносну безрозсудність усіх земних амбіцій. Це не означає, що земні амбіції є чимось найгіршим; просто вони убогі порівняно з великою можливістю – Царством. Мова йде про перлину великої вартості, задля якої від всіх інших перлин, всіх інших цінностей, всіх інших амбіцій та інших надій треба відмовитися і вважати їх за сміття.

Притча розповідає про багатого фермера, який, замість того щоб використовувати свої багатства для добра, був скнарою – отримував задоволення від нагромадження. Він збудував великі клуні та комори і тішив себе думкою, що у нього всього вдосталь та понад міру і тепер можна спочити. Притча каже, що невдовзі він помер. Ми запитуємо: “яку користь насправді мав цей чоловік з того, що зібрав велике багатство, яке не зміг використати?” Він залишив

його іншим, щоб ті судилися за нього і, можливо, навіть зазнали тієї чи іншої шкоди. Він був безглуздом багатієм. Замість того, щоб залишити його отак, він мав би використати його розумно для добра інших і для слави Бога. Тоді він був би багатим у Бога. Та, з іншого боку, він був ілюстрацією тих, які не багатіють у Бога, а складають скарби для себе.

Багато хто бачить у цій притчі те, чого вона не містить. Вони гадають, що багатий чоловік пішов на вічні муки, але Господні слова нічого такого не мають на увазі. Вираз “ночі цієї ось душу твою зажадають від тебе” означає, що цієї ночі ти втрадиш своє життя – помреш у злиднях. Земне багатство не буде захищене тобі в майбутньому, якщо ти не складав духовних скарбів у серці, в розумі та добрих учинках, які зроблять тебе багатим у майбутньому.

Багатий чоловік, замість того, щоб мати користь від нагромаджених багатств, у майбутньому житті буде у не вигідному становищі. Він міг використати свої багатства жертвним чином або міг посвятити все своє життя Богу через Христа і тоді вірно класти свій час, талант, можливості, багатство. Тим самим він складав би скарби на небі, щоб у воскресінні Господь прийняв його як вірного послідовника і щоб він розділив Його славу, честь та безсмертя – став членом Його класу Царства, завдання якого – протягом тисячі років розповсюджувати Божественні благословення, гарантовані смертю Ісуса для всіх з Адамового роду.

Тим не менше, цей багатий чоловік, який не помітив своїх нагод, вийде з гробу в Христовому Тисячолітньому Царстві, бо, читаємо, всі, що в гробах, почують Його голос і повиходять. Але замість того, щоб при виході отримати схвалення, щоб мати частку в Першому Воскресінні, він вийде, не маючи похвали від Бога, і його нагоди у воскресінні описані як Воскресіння Суду (Ів. 5: 29). Він вийде на сором і ганьбу, які триватимуть доти, доки під судами того часу він не навчиться лекції і не сформує кращий характер. Якщо ж він відмовиться це робити, то буде відтятий у Другій Смерті.

ШУКАЙТЕ Ж НАЙПЕРШ ЦАРСТВА

Не думаймо, що добрий Учитель мав на увазі, що ми повинні розглядатися між

царствами землі, сподіваючись знайти те, яке є Його Царством. Навпаки, Він каже нам, що Його Царство належить до майбутнього: “Моє Царство не із світу цього” – не з цього порядку речей (Ів. 18: 36). Про Його Царство, про Боже Царство, ми молимося: “Нехай прийде Царство Твоє”. Ми надіємось, ми чекаємо на це Царство, ми готуємось до нього. Ми повинні шукати його в тому значенні, щоб намагатися робити речі, які б “вчинили нас достойними участі в спадщині святих у світлі”. Ми повинні складати скарби на небесах. Ми повинні вживати наші міни і таланти так мудро, щоб у Другому Приході Спасителя, коли Він кличе, перш за все, Своїх слуг і розраховується з ними, ми не тільки могли бути серед Його слуг, але й могли почути Його слова: “Гаразд, рабе добрий і вірний!.. Увійди до радощів пана свого!” – радощів Царства, “володій” двома містами або “п’ятьма”.

Для тих, які мають бути спадкоємцями Царства, є певний визначений порядок: (1) Вони повинні вважати себе грішниками, які не заслуговують на Божественну увагу. (2) Вони повинні вважати Ісуса “Агнцем Божим, що на Себе гріх світу бере”. (3) Вони повинні розуміти, що хоча Його жертва є основою кінцевого очищення світу, поєднання всіх охочих та слухняних із Богом, однак ця праця ще не почалася. Він має виконати її під час тисячі років панування Його

Царства. (4) Вони повинні чути Господнє Послання, що Він зараз шукає членів класу Царства і що шляхом до членства є вузький шлях. “Коли хоче хто йти вслід за Мною [бути Моїм учнем], хай зречеться самого себе, і хай візьме щоденно свого хреста, та й за Мною йде”, “і де Я, там буде й слуга [учень] Мій”. Вони повинні розуміти, що випробування цього класу пролягають крізь численні труднощі, що Бог потребує не тільки святих, а тих, чия святість витримає огняні проби, випробування любові до Бога та братів, а також відданості до самої смерті.

З часу повного посвячення бути Господніми слугами, вірними до самої смерті в службі праведності, вони повинні вважати Небесне Царство великим скарбом, вартість якого не піддається порівнянню. Вони повинні шукати його щоденно, щогодини. Їхні серця повинні бути там, де цей скарб. Він повинен бути темою їхніх думок удень і роздумів уночі. Хоча їм далі треба займатися земними справами, щоб подбати про те, що потрібне та порядне, але жодна земна винагорода в їхньому сприйнятті нічого не варта в порівнянні з Небесною нагородою. Саме такі стануть успішними спадкоємцями Царства, яке Бог обіцяв тим, хто Його любить більше ніж будинки чи землі, батьків чи дітей, чи навіть себе.

R5396 (1914 p.)

НАГАДУВАННЯ СВ. ПАВЛА СТАРШИМ

“Пильнуйте себе,.. бо... ввійдуть між вас вовки люті, що отари щадити не будуть.

Із вас самих навіть мужі постануть, що будуть казати перекручене, аби тільки учнів тягнути за собою” (Дії Апостолів 20: 29, 30).

Ці слова були звернені до старших Церкви в Ефесі. Св. Павло, йдучи до Єрусалима, спинився недалеко від Ефесу, звідки повідомив старших, що він позостанеться тут на малу хвилю і був би радий побачитися з ними ще раз. Вони прибули і мали тривалу зустріч із ним. Цей вірш є частиною його звернення до них. Він розповів їм, що не побачить їх знову і наказав, щоб вони пильнували себе. Кожен повинен пильнувати себе більше, ніж інших.

Якщо людина не навчиться керувати своїм духом, вона не буде у властивому стані, щоб керувати іншими.

Це особливо вірно про всіх старших. Вони повинні наглядати за собою. Наділені честю з боку Церкви, вони є в небезпеці зійти на манівці через відчуття власної значимості, зарозумілості, і є в небезпеці стати зухвалими. Але в посланні сказано пильнувати себе і Божої отари, над якою вони поставлені доглядачами. Вони повинні розуміти своє становище представників не тільки громади, але й Господа. На це становище вони поставлені визначеним шляхом – виборами через підняття рук. Отже, вони не тільки повинні сприймати це як голос Церкви, але й розуміти, що вибрані Святим

Духом. Тому догляд за Церквою треба вважати великою місією, важливою службою в імені Господа.

ВОВКИ І ВІДСТУПНІ ВІВЦІ

Є дві особливі причини думати, чому старші повинні бути на осторозі. Перша, як подає апостол, полягає в тому, що між них увійдуть люті вовки, які не будуть щадити отари. Суть, мабуть, у тому, що вовки ніколи не є частиною отари. Однак вони не представляються вовками. Апостольська пересторога, здається, натякає на те, що певний клас людей вовчої вдачі буде намагатися асоціювати себе з Церквою. Наш Господь застеріг: “Стережіться фальшивих пророків, що приходять до вас у одежі овечій, а всередині хижі вовки” (Мт. 7: 15). Це, очевидно, містить у собі думку про обман: поводитися, мов вівця, перебувати між вівцями і удавати з себе вівцю, одягаючи овечу одежу, але ніколи не бути справжньою вівцею. Їхня мета дістатися до отари є самолюбною, а вплив – як вплив вовка між вівцями. Вовк лякає овець; його намір вбити їх і випити кров.

Отже, існує клас, який з причин, які нам важко собі уявити, спотворює Правду, шкодить отарі, підкидає аргументи, які баламутять отару, нищить їх як Нові Створіння і тягне за собою на смерть. Судячи зі всього, такий клас був увесь вік. Хоча наш вірш не твердить, що вівці коли-небудь можуть стати вовками, однак деякі з нас напевно знають осіб, які свого часу були вівцями, але згодом проявили вовчу вдачу, отримуючи задоволення від усього, чим вони можуть нашкодити отарі. Господь та апостоли застерігають нас, щоб ми були обережні щодо тих, які проникають між овець і видають себе за них.

Крім цієї небезпеки від вовків, є небезпеки серед самих овець. Апостол вказує на це як на дуже підступну небезпеку. Окрім тих, які мають вовчу вдачу, деякі в зібранні беруться служити як вчителі, говорячи перекохане, щоб потягти за собою учнів. Вони намагаються тягти їх убік, як щось своє, і налаштовані приблизно так: це моє зібрання, це моя отара, забуваючи, що Церква є Господньою Отарою, що це – Господні вівці. Така самолюбна вдача цілковито суперечить Духу Господа та Святому Письму.

“Хто бо підноситься, буде впокорений, а хто впокоряється, той піднесеться” – ось принцип Божественного Ладу. Якщо хтось є істинним старшим, справжнім слугою Господа, він повинен про це пам’ятати і уникати всього, що містить самолюбний дух. В іншому випадку він може знати напевно, що такою поведінкою завдасть шкоди не тільки собі, але й іншим.

ЯКА ЗДІБНІСТЬ, ТАКА І ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ

Вівці дуже похливі тварини і потребують, щоб їх вели. За відсутності пастуха вони виглядають за кимось з-посеред себе, хто би був, так би мовити, їх ватажком. В отарах овець є розумні особини – барани отари, ватажки – за якими вівці вчаться ходити за відсутності пастуха. Ці старші самці отари представляли б старших у Церкві Христа. Роги самців є знаряддями захисту, якими вони можуть відбивати напади ворога, і вівці при цьому ховаються за самцем.

Проте Святе Письмо говорить про небезпеку з боку деяких самців отари – деяких ватажків Господнього народу (Єз. 34: 17-23). Ці самці заходять у струмок і каламутять його, забруднюючи воду. Також згадуються козли, які ілюструють вдачу деяких старших Церкви Христа, яких не треба підпускати до себе. Кажуть, що власники овець часом використовують козла в якості ватажка отари, тому що козел більш войовничий, ніж вівці, і додає вівцям відваги. Ми не знаємо, скільки овець із Господньої Отари погоджується з тим, щоб їх вів козел, але скрізь, де проявляється вдача козла, Еклезія повинна наполегливо уникати призначати його лідером.

Добрими лідерами є ті, які показують добру вдачу. Церква великою мірою є у владі лідерів, тому останні мають більшу відповідальність. Тож апостол говорить: “Нехай небагато хто з вас буде учителями, мої брати, знаючи, що людина, яка є вчителем, має суворіше випробування, суворішу пробу” (Як. 3: 1, перефразовано). Така особа має більшу відповідальність залежно від її здібності. Тому всі, які приймають становище старших, є певною мірою представниками Господа, великого Пастиря Отари.

ДЕВ'ЯТИЙ І ШІСТНАДЦЯТИЙ РОЗДІЛИ 3-ї КНИГИ МОЙСЕЯ

Ми, мабуть, не змогли виразно викласти нашу думку щодо вчення цих двох розділів. Наші твердження у “Тінях Намету”, що вони обидва змальовують жертви Дня Примирення, зрозуміли неправильно. Ми не збиралися казати, що ці два обряди відбулися у той самий День Примирення. На нашу думку, позаобраз цих двох подій мав місце у тому ж часі, під час позаобразного Дня Примирення – Євангельського віку.

Запис у 9 розділі стосується посвячення священників. Змальована в ньому служба зображує посвячення Аарона і повинна була повторюватися у випадку кожного священника, який вступав на посаду первосвященника. Інакше кажучи, ця служба мала проводитися повторно тільки тоді, коли помер первосвященник, і на його посаду приходив його наступник. Цей обряд міг проводитися навіть кілька разів на рік, якщо кілька первосвященників помирали один за одним у тому ж році і на їхнє місце приходили інші. Також цей обряд з 3 М. 9: 1-24 могли не повторювати кілька років, як, наприклад, у випадку Аарона, який жив майже сорок років після призначення на посаду, і ця служба не повторювалася, доки його син Еліезер не став первосвященником. Натомість День Примирення, описаний у 16 розділі, відбувався щороку.

Про узгодженість обох обрядів свідчать жертви, якими в обох випадках були теляць і козел. Вони представляли в позаобразі ці самі жертви – теляць представляв первосвященника, а козел – підлеглих священників, бо Ісус умер

тільки раз, а не двічі. Тому смерть тельця в обох випадках представляла одну жертву Ісуса. Оскільки Церква вмирає тільки раз, тому жертва козла в обох випадках представляє смерть Церкви як членів позаобразного священства під головуванням його великого Первосвященника.

Хтось може запитати, для чого потрібні два образи?. Відповідаємо, що смерть Ісуса мала два різні аспекти, і так само смерть Церкви має два аспекти. Тільки через смерть земної природи було можливо для Ісуса та Церкви здобути небесну природу та становище Царського Священства – право виконувати працю Месії. Тому, навіть якби світ не потребував відкуплення від гріха, цей Священик мусив скласти саме таку жертву, щоб зайняти Своє високе становище. Так само зі священниками. З іншого боку, оскільки люди є грішними і потребують відкуплення, примирення за гріх було обов'язкове перед проведенням праці реституції, цілком незалежно від звеличення Христа та Церкви до небесного рівня.

Ось так “кращі жертви” Месії охоплюють дві цілковито різні, однак важливі праці. Було потрібно, щоб Ісус та Його послідовники зазнали страждань і увійшли у свою славу. На цьому наголошується у 3 М. 9: 1-24. Також було потрібно принести жертву за гріхи на користь людства, щоб дозволити йому скористатись з благословення реституції, що образно показано у 3 М. 16: 1-34. Тому повторюємо, що жертви з 3 М. 9: 1-24 і жертви з 16 розділу є ідентичними, складеними в тому самому позаобразному Дні Примирення – Євангельському віці.

R5391 (1914 p.)

ВІРНІ ПОВИННІ ПИЛЬНУВАТИ

Луки 12: 35-48

“Блаженні раби ті, що пан, коли прийде, то знайде, що пильнують вони” (вірш 37).

Сьогоднішня лекція є продовженням поради Учителя Своїм вірним готуватися почути Його “Гаразд!” і брати участь із Ним у Його Царстві. Він сказав: “Не лякайся, Черідко Мала, бо сподобалося Отцю вашому дати вам Царство” (вірш

32). Господь цілеспрямовано залишив Своїх послідовників без чіткої інформації про час встановлення Його Царства. Проміжний час між Його відходом і поверненням Він проілюстрував у Притчі про Таланти. Учитель залишив Своїх слуг пильнувати Своє майно, доки Він піде в далеку країну, в саме небо, щоб прийняти царські

повноваження, а тоді, у відповідному часі, повернеться, щоб прийняти Своїх слуг і відповідно до їхньої вірності зробити учасниками зі Собою у Своему Царстві, а потім почати правління над підлеглими заради благословення та підняття їх з умов гріха та смерті – заради визволення від царювання Гріха та Смерті.

СПРАВА ДРУГОЇ ПРИСУТНОСТІ ГОСПОДА

Нинішня лекція відкривається притчею. Якщо пан збирається оженитися і привести додому наречену, то у його великому домі слуги в цю особливу ніч будуть дуже діяльні, пильні, уважні, щоб привітати пана з належною пошаною. Вони не знатимуть докладно часу приходу пана, але постійно будуть наготові, щоб почути його стукіт і одразу відчинити. Так само, за словами Ісуса, всі Його послідовники повинні бути наготові відносно Його другого приходу. Він мав прийти не зі Своею Нареченою, а для того, щоб забрати Свою Наречену звідси. Справді, ці вірні слуги мали стати Його Нареченою, як про це свідчить інша ілюстрація.

Думка полягає у тому, що послідовники Ісуса повинні брати для себе взірць пильності з найвірнішої земної служби. Ісус дав зрозуміти, що Його послідовники цілком ймовірно будуть сподіватися Його раніше, ніж Він прийде, кажучи, що коли б Він прийшов о другій сторожі чи о третій, чи в якійсь іншій, блаженні слуги, яких Він знайде, що вони пильнують, стежать, готові Його прийняти. Він сказав, що подарує таким слугам особливі почесті. Він підперезється, стане їх слугою і посадить до пишної гостини, яку приготує.

Це, як розуміють дослідники Біблії, означає, що в Парусії Ісуса, Його другій присутності, Він перш за все дасть про Себе знати вірним послідовникам, тоді як світ у цілому не здогадуватиметься про факт, що Він прийшов. Його вияв світу настане пізніше, як читаємо, що Він відкриється “в огні полум’яному” – суді. Коли Він з’явиться [світу], ми [Церква] з’явимося із Ним у славі (Кол. 3: 4).

У нашій нинішній лекції змальована парусія нашого Господа – найперші прояви Його другого приходу. Світ Його не буде бачити і не знатиме про Його присутність, натомість Церква буде

знати про неї завдяки Його “стукоту” – вказівкам Святого Письма – виконанню пророцтва. Тоді пильним потрібно буде збагнути це виконання і вірою негайно відчинити свої серця та розуми, щоб визнати присутність Учителя і все те, що присутність означає в плані близькості Його Царства і випробування всіх, хто виявиться вірним, гідним частки у цьому Царстві як члени Його Нареченої.

Для тих, хто Його прийме, Він влаштує гостину. З Божественного Слова Він візьме речі нові та старі, щоб їх підкріпити та підбадьорити. Біблія стане для них новою Книгою; вони будуть пригощатися багатствами Божої благодаті; невиразне стане виразним, а приховані таємниці будуть об’явлені. Сам Учитель буде Слугою, буде відкривати і роздавати ці присмаки Правди. Численні дослідники Біблії вірять, що тепер ми живемо саме в такому часі, що кожний вірний, пильний послідовник Ісуса матиме змогу почути стукіт та отримати привілей участі у цій гостині, від якої багато хто має радість вже сьогодні.

“Знайте ж це, що коли б знав господар, о котрій то годині підкрадеться злодій, то він пильнував би, і свого б дому не дав підкопати”. Великий Учитель дає зрозуміти, що сатана, князь цього світу, є господарем теперішнього ладу на землі; що у Своему Другому Приході Він зв’яже цього дужого чоловіка, тобто господаря теперішнього ладу, повалить існуючі інституції і встановить замість них довгообіцяне панування праведності. Такий повний перехід від панування гріха та смерті до панування праведності та життя спричинить великий Час Утиску, згаданий скрізь у Біблії як ознака завершення цього Євангельського віку – “час утиску, якого не було від існування люду аж до цього часу” (Дан. 12: 1; Мр. 13: 8; Мт. 24: 21).

Тут та в інших місцях Ісус каже, що Його другий прихід нагадуватиме прихід злодія. Думка у тому, що Він буде присутній деякий час, непомічений світом, знаний тільки класу Нареченої, солі землі, яку Він забере, перемінюючи її від земної природи до небесної. Вірш 40 підтверджує цю думку і дає раду всім Господнім вірним бути готовими до Його присутності, щоб у будь-яку годину дати звіт і зазнати переміни.

“ДАВАТИ ХАРЧ”

Св. Петро був стурбований: “Чи ця притча передусім для апостолів, щоб вони пильнували і т. д., чи вона для всіх людей?” – запитав він. Та Господь не відповів йому прямо. Він тільки запевнив св. Петра, що у відповідному часі Господь призначить доморядника над Своєю челяддю, щоб давати їм їхню частку у властиву пору. Це не дуже відрізняється від того, яким був Господній звичний спосіб поведінки зі Своєю сім’єю. Хоча певна міра Духа дана кожному для його користі, і хоча Святий Дух, даний таким чином, повинен вести того, хто його отримує, до знання Божих речей, тим не менше Господу було до вподоби використовувати особливі знаряддя в різні часи.

Наприклад, св. Петро, очевидно, деякий час був провідним серед апостолів, щоб відчинити двері П’ятидесятниці, а згодом – двері поганам, проповідуючи Корнелію, першому наверненому з поган. Пізніше Господь, здається, особливо вибрав св. Павла, щоб той був Його спеціальним посланником до поган, як про це читаємо: “Він для Мене вибране знаряддя, щоб занести моє ім’я перед поган” (Дії 9: 15, Хом.). Господь так само особливо вживав Еноха, Авраама, Мойсея, пророків та інших під час цього Євангельського віку, щоб привернути увагу Його народу до Його Слова. У випадку апостолів, звичайно, було беззастережне, особливе натхнення, яке відтоді не стосується інших із цього Віку.

Хоча Господь призначив таким чином особливих слуг давати Своїй челяді харч у пору в різні часи, від кожного, хто мав його брати, вимагалось перевірити, випробувати, переконатися, чи це вчення від Бога. Він мав перевірити все з допомогою писаного Божого Слова, яке, за словами апостола Павла, є достатнім, щоб Божа людина була цілком придатна. Кожен слуга, не знайдений вірним, зрозуміло, буде замінений на іншого.

Цей слуга в кінці Віку, в часі приходу Учителя, якщо виявиться вірним, отримає особливе благословення і загальний догляд за духовною їжею для Господньої сім’ї, “харчем у пору”. Та коли б він виявився невірним і не зміг розпізнати присутності Учителя, проявив немилосердний дух до челяді, служив своїм

земним забаганкам, а не духовним потребам сім’ї Бога, він буде усунений того дня – відтятий, відокремлений, відійде до зовнішньої темряви з цілим світом, до повного незнання про часи та пори і т. п. свого Господа. Припускаємо, що усунення такого слуги буде означати визнання іншого, щоб постачати Дім Віри.

На основі цієї притчі Господь пояснив загальний принцип Своїх вчинків, а саме, що будь-який слуга, знаючи волю свого Пана і не дотримуючись її, матиме певного роду різки, покарання, утиски, залежно від міри знання та нагод. З іншого боку, будь-який слуга, навіть якщо він робив речі, які заслуговують на різки, але робив їх несвідомо, отримає відповідно менше різок. Словом, загальний принцип такий: “Від кожного, кому дано багато, багато від нього й жадатимуть”.

НАШ ЗАГОЛОВНИЙ ВІРШ

Суть цієї лекції знаходиться у вірші 37, який стосується всіх Господніх слуг, які житимуть у часі Його Другого Приходу – які в найбільш ранній стадії Його Другого Приходу, в часі Його Парусії, Його присутності, будуть вірно пильнувати, будуть насторожі, щоб служити всім інтересам Господньої справи, тобто шукатимуть Його волі, будуть виконувати її, досліджуватимуть Святе Письмо, слухатимуться його настільки, наскільки будуть здатні. Вони будуть поінформовані до певної міри про час, в якому житимуть, як на це посилається апостол, кажучи: “А ви, браття, не в темряві, щоб той день захопив вас, як злодій”. “Бо ви всі сини світла й сини дня”. “День же Господній прибуде, як злодій вночі”, “коли говоритимуть [світ]: «Мир і безпечність», тоді несподівано прийде загибель на них [на світ], як мука тієї, що носить в утробі, і вони не втечуть [від лих цього дня]”. “А ви, браття, не в темряві, щоб той день захопив вас, як злодій”. “Бо ви всі сини світла й сини дня” (1 Сол. 5: 1-8), тому повинні ходити не в темряві, а у світлі.

Таємниця щодо часу й способу Другого Приходу Ісуса стане великим випробуванням. Всі Господні посвячені, обтяжені турботами цього життя – роботою, утіхами тощо, неохоче слухатимуть стукіт, і навіть коли вони його почують, будуть надто зайняті, щоб відповісти.

Однак яким великим буде благословення тих слуг, яких Господь у той час знайде, що вони пильнують – не стежать за небом, немовби хотіли побачити Ісуса, Який є зараз духовною істотою, невидимою для людства, а пильнують Біблійні свідоцтва, стежать за перебігом часу, пильнують свої серця, пильнують також інтереси Божої Церкви, намагаються будувати один одного в найсвятішій вірі, відкладаючи убік усякий тягар та гріх, який облутує. Тож

нехай усі з нас, які називають себе дівами – чистими, які називають себе Господніми слугами, а також Його братами, знайдуться з Ним у мирі, шукаючи передусім Божого Царства та праведності, яку воно прищеплює; нехай вони будуть насторожі, пильнуючи нагод бути корисними у представленні Послання Царства і допомагають Нареченій приготуватися (Об. 21: 9; 19: 7).

R5399 (1914 p.)

“ГОРЕ ВАМ, ФАРИСЕЯМ”

Луки 11: 37-54

“Не обманюйтеся, Бог осміяний бути не може” (Галатів 6: 7).

Маємо усіляку підставу вірити, що серед різних сект юдеїв за днів Господа фарисеї вважалися найкращими – найбільш відданими Богу та Його Закону. Садукеї признавалися, що не вірять у майбутнє життя. Вони були недовірками та політиканами. Ессеї, невелика секта, про яку Біблія не згадує, були щось на зразок прибічників Вищої Критики, маючи мало віри, заплутані мішаниною язичництва та юдаїзму. Фарисеїв можна було би назвати ортодоксальними юдеями. Їх назва означає “святий народ”. У нашій лекції Ісус, не удостоївши згадкою інші секти, які цілковито відійшли від Бога, звернувся до фарисеїв, вказавши, в чому вони, при всій їхній хваленій святості, не зуміли стати прийнятними для Бога.

Один фарисей запросив Ісуса до свого дому на обід. Ісус, не зволікаючи, прийняв запрошення, прибув і сів при столі з іншими, обминувши церемоніальне обмивання, звичне для фарисеїв. Із цього не треба робити висновок, що Ісус був недбалим. Радше, треба признати, що вмивання рук фарисеями було обрядом, який Ісус свідомо проігнорував, щоб мати змогу піддати критиці дух, який демонстрував цей обряд.

Господар вважав Ісуса святою людиною, а не митником чи грішником, і був здивований, що Той не виконав звичного обряду обмивання. Це зауваження дозволило виголосити промову на цю тему. Ісус вказав на те, що значна частина їхньої релігії, якої дотримуються навіть найсвятіші юдеї, є лише обрядом, формальністю, а не справжньою релігією. Зовні вони чисті, але

всередині їхні серця нечисті – повні здиства, духовно аморальні. Господь намагався показати, що в Божих очах серце є важливою річчю, натомість зовнішня чистота є другорядною. Спочатку треба подбати про внутрішнє кухля, а потім про зовнішнє.

Насправді ті, які прийшли до єдності серця з Господом і очистилися через слухняність Господньому Посланню та його духу, тим самим очистили кожну п’ядь ззовні і зсередини. Можна сказати, що кожний, хто чистий серцем, намагатиметься, залежно від обставин та нагод, бути чистим особисто, чистим у мові тощо. Принцип, який діє у нашому серці, матиме вплив на всі слова, думки і вчинки упродовж всіх днів та годин.

Із висловлювань нашого Господа тут і там видно, що одним із великих недоліків фарисеїв була жадібність. Судячи з грецького тексту, Ісус назвав їх “грошолюбамі”. Одного разу Він сказав їм, що ця жадібність, скупість, любов до грошей, підштовхувала їх до безсовісного нехтування правами інших. Він сказав: “Ви вдовині хати поїдаєте”, маючи на увазі, що вони обманюють вдів, щоб громадити для себе багатство. Можна припустити, що багато хто з фарисеїв був досить заможним.

Ісус дав зрозуміти, що з таким поганим станом серця вони не подобаються Богу, навіть якщо завжди дбайливо дотримуються зовнішніх постанов юдейського Закону. Він звернув увагу на факт, що, дотримуючись зовні десятини (даючи десятину річного прибутку), вони прискіпливо враховували навіть дрібне насіння, яке вирощувалося в мізерній кількості. Однак

старанно даючи десятину зі всього, вони за-недбали важливіші речі Закону – поводитися справедливо з іншими і бути милосердними до них. Учитель нічого не говорив проти десятини зі всього, але казав, що, роблячи це, вони не повинні залишати невиконаними більш важливі речі.

Іншого разу Він докорив їм, кажучи, що вони цідять комара і ковтають верблюда. Це була переконлива гіпербола, образна мова, яка показувала, наскільки непослідовними були їхні міркування та вчинки. Цідити комара означало бути обачним, щоб уникати задушеного, натомість ковтати верблюда означало, навпаки, що хтось, дбаючи про дрібні речі, цілковито нехтує Божим Законом у більш вагомих справах. Ісус сказав, що треба бути милосердним, а не жадібним і самолюбним, і якщо таким буде нахил серця, то зовнішня чистота менш істотна.

Ісус сказав, що вони займають головні місця в синагогах та люблять привіти на ринках. Їхня жадібність прийняла форму пихи, а також нечесності. Вони прагнули бути відомими в справах релігії і мати популярність, щоб їх називали “Равві” – учитель, вчений. Ісус сказав, що вони подібні до гробів, зовні чистих і побілених, але всередині повних смерті, зіпсуття, нечистоти, порочності. Вони були святим народом тільки на вигляд, коли це стосувалося обрядів.

Не нам судити секти християнства чи якусь окремо взяту з них і пристосовувати до них слова Учителя. На відміну від Ісуса, ми не маємо влади читати людські серця, ані права називати їх лицемірами. Господнє звернення до нас таке: “Тому не судіть [засуджуйте] передчасно нічого”. У Його Другому Приході, каже Він, все виявиться. Буде показано дійсний стан кожного. Ісус говорить, що в той час багато хто скаже: “Господи, хіба ж ми не робили численні могутні діла у Твоєму імені?” Однак Він відповість їм: “Я не визнаю вас. Ви чинили беззаконня у Моєму імені – поступали нечесливо”.

Хоча ми не судимо особисто, проте побоюємось, що апостол Павло влучно описав саме більшу частину християнства нашого часу. Говорячи про наші дні, він каже: “Вони мають вигляд благочестя, але сили його відреклися” – є християнами тільки зовні, тоді як усередині – скептики, жадібні, здирницькі, несправедливі.

Сьогодні люди не здатні судити такі речі правильно. Деяких, відданих та повних запалу для Господа, клеймили як лицемірів та обманщиків, тоді як інших, віроломних, побілені гроби, вихваляли до небес як ідолів віросповідань або добротинців земних систем.

Деяких фарисеїв, передусім освічених, талановитих та добре обізнаних з ученнями Закону та Пророків, називали законниками – Докторами Закону, що рівнозначне нинішньому виразу Доктори Богослов'я. Звертаючись до них, Ісус затаврував їх, кажучи, що вони вкладають на простолюд важкі тягарі, які не хочуть нести самі. Він мав на увазі, що вони представляли такі вимогливі інтерпретації Божого Закону, що це знеохочувало простих людей: висували митникам і грішникам критерії довершеності та досконалості, за якими самі ані не жили, ані не збиралися жити. Тим самим вони, мабуть, намагалися створити в простих людей враження святості духівництва, щоб люди відносилися до них ще з більшою повагою. Вони будували надгробки для пророків древності, забуваючи, що їхні батьки, чий дух вони мали, були тими, хто вбивав цих пророків – переслідував до смерті.

ГОРЕ! ГОРЕ! ГОРЕ! ГОРЕ! ГОРЕ!

Хоча Ісус пророчо сповістив про горе для фарисеїв, не треба думати, що Він засудив їх на вічні муки або що таке лихо прийде на них. Горе фарисеїв було в тому, що вони мали незабаром розминутися з великим благословенням, яке Бог обіцяв юдейському народу – виконувати головні обов'язки в Царстві Месії (1 М. 12: 3). Ця обітниця в першу чергу належала Ізраїлю. Та оскільки вони не були готові до неї, вона була забрана в них і передана іншому Ізраїлю. Коли би серед них було достатньо “справді ізраїльтян”, щоб укомплектувати передбачених Богом вибраних, Наречену Христа, пропозиція Царства не перейшла б до поган.

Зі всіх юдеїв фарисеї перебували у найсприятливішому становищі, щоб здобути співпадкомство з Месією. Та вони не розуміли, що саме вони втрачають, як це розумів Ісус. Тому Його слова “горе вам” треба вважати сказаними зі співчуттям, із жалем. Саме така думка міститься в контексті, в якому далі говориться про великий

час утиску, який прийшов на їх народ тоді, коли вони розп'яли Ісуса, і досяг свого завершення у 70 році н. е. у вигляді повного знищення їх міста та державності.

Як говорить Господь, цей жахливий утиск був зведенням Єговою порахунків з юдейським народом за всю праведну кров, пролиту і не спокутувану. Як мало здогадувались фарисеї, що їхнє лицемірство не тільки заважає їм самим готуватися до співпадкоємства з Месією у Його Царстві, але й заважає масам, які звертались до них за радою. Ісус згадує про це у наступному вірші (в. 52), кажучи: “Бо взяли ви

ключа розуміння: самі не ввійшли, і тим, хто хотів увійти, боронили” – збили з пуття тих, хто довіряв вашій думці.

Дослідники Біблії загально вірять, що великий час утиску, який завершив Юдейський вік, був гарною картиною (пророцтвом) значно більш широкого Часу Утиску, який завершить цей Євангельський вік і принесе горе багатьом фарисеям наших днів, а також утиск всім лиходіям внаслідок повалення нинішніх інституцій, як прелюдію до встановлення Справедливості – Месіанського Царювання Слави.

R5389 (1914 p.)

ТЕРПТИ ЛИХО ЯК ДОБРІ ВОЯКИ

“А ти терпи лихо, як добрий вояк Христа Ісуса” (2 Тимофія 2: 3)

У Біблії є багато ілюстрацій, і всі вони дуже переконливі. Та, яка представляє християнина як вояка, має великий зміст. Не треба думати, що небесні ангели є вояками і що цей термін стосується їх. На небі немає воєн; війна ведеться тут, на землі.

Шість тисяч років тому наші перші батьки потрапили в пастку, і весь рід був проданий Гріхові – став слугами Гріха та сатани. Цей вплив зростав, хоча не всі підкоряються сатані, але він представляє темряву у вигляді світла і світло у вигляді темряви, тим самим обманює людство і полонить його під свою волю.

Усі, хто прагне бути в згоді з Богом, є в незгоді зі сатаною та Гріхом. Час від часу доводилося протистояти їм, намагаючись виконувати Божу волю. Та до приходу Ісуса не було якоїсь організованої спроби повалити гріх. Місією Ісуса було здолати сатану, здолати Гріх і привести все до повної згоди з Божим ладом. Земля, провінція великої імперії Бога, перебуваючи в стані бунту, потребувала завоювання і відновлення, тому Ісус, маючи Божественну підтримку, взявся за це завдання.

В якості першого кроку треба було покласти Своє життя як викупну ціну за гріх всього світу і, тим самим, компенсувати первісну провину. Та перед тим, як взяти Свою владу і задіяти її для повалення сатани та Гріха, Ісус, дотримуючись волі Отця, почав вибір класу Церкви, названого по-різному: членами Його Тіла, Його Нареченою,

Його товаришами та братами у Царстві, Його Царським Священством під Його проводом, як великого Царського Первосвященника. Усі, хто почув це Послання, чиє серце відгукнулося, хто збагнув пануючі неприявні умови і має співчуття до людського роду, запроданого як раби Гріха та Смерті, були запрошені стати членами цього вибраного класу.

УМОВИ БОЮ ВИКЛАДЕНІ ЗІ САМОГО ПОЧАТКУ

Зі самого початку їм запропоновано вести добрий бій віри. Вони запрошені записатися до війська, щоб воювати зі сатаною, і їм сказано, що вони повинні мати повну довіру, що остаточно віра здобуде перемогу. Їм також сказано, що вони повинні страждати, віддаючи своє життя, як віддавав його Голова і Попередник, – жити не для світу, а, навпаки, приймати Господній задум і жити тільки для того, щоб виконувати своє посвячення для Нього.

Остаточно честю, до якої Бог запросив їх, має бути участь у Його великому Царстві з Його Сином. Це означає зміну природи всіх, які стали воїнами хреста, послідовниками Агнця, бо “тіло й кров посісти Божого Царства не можуть”. Вони покликані відмовитися від прав та привілеїв теперішнього часу і своїм життям залишити слід у світі – залишити свідоцтво для світу, для користі людства і особливо для слави Бога, для покликання інших, які можуть прагнути схожим чином піти вузьким шляхом.

Боротьба, яку вони покликані вести, це боротьба з гріхом та силами темряви (Еф. 6: 11). Вони зобов'язалися перед Господом відстоювати правоту, Правду, доброту. Тому вони повинні вести добрий бій віри. Ці вояки побачать також, що деякі найбільші проблеми знаходяться в них самих. У них є схильність до гріха, бо вони є членами людської сім'ї, дітьми гніву, гріха як і інші. Але вони споріднені з Господом як Нові Створіння.

НАЙБІЛЬШИЙ ВОРОГ – НАШЕ ВЛАСНЕ “Я”

Нове Створіння зобов'язане воювати з власною плоттю, контролювати її. Це великий бій, який кожен повинен вести сам. Кожен вояк може певною мірою допомагати і бути прикладом для інших вояків, але головний бій є зі собою – рукопашна. Хоча від вояка весь час треба сподіватися, що він буде пильний щодо хитрощів сатани та світу, однак основна боротьба є з ворогами у власній плоті. Св. Павло сам взяв щит віри, щоб гасити огняні стріли лукавого, а також шолом спасіння, Меч Духа, яким є Боже Слово. Тимофій був молодим вояком, і апостол підбадьорював його цією порадою. Він вже вступив до Господньої когорти, під Господнє знамено.

ПРИКМЕТИ ДОБРОГО ВОЯКА

Св. Павло дає зрозуміти, що кожен із нас може бути добрим вояком, або, навпаки, поганим, невмілим. Можна собі тільки уявити, як деякі вояки не виконують накази, не поспішають слухатися розпоряджень Командира. Тому, бачимо, що добрий вояк (1) повністю слухняний Вождю свого спасіння. Він є

розумним вояком і пильнує, щоб мати добру зброю, щоб одягати її правильно і розпоряджатися нею якомога краще. Він пильнує, щоб у щоденному житті проявляти бойову виправку як належний представник Царя і грядущого великого Царства. (2) Він не соромиться свого прапора, ані одяжі Христової праведності. Він повинен підносити знамено праведності на кожному кроці. Він пристав до бою, знаючи, що це означає смерть – смерть плоті, людської природи. Він повинен бути добрим вояком – не тільки слухняним зовні, не тільки вбраним в уніформу, але й повним духа цієї Справи. Це означає, що які б обставини не прийшли на нього, він повинен приймати це з вдячністю і радіти з привілею щось переносити для свого Вождя в інтересах Царства, якому він заприсягнувся бути вірним.

Апостол прищеплює думку, що всі добрі вояки повинні переносити злигодні – важкі, виснажливі умови, несприятливі, скрутні обставини. Буквальні вояки змушені йти крізь воду і багнюку, бути витривалими, зносити втомливі переходи. Часом їм бракує їжі, а часом вони змушені спати на землі. Ще іншого разу доводиться вести бій, долаючи сильний опір.

Так само вояк Христа повинен терпіти під проводом свого Вождя будь-які труднощі, які можуть прийти на нього, не тільки охоче, але й радо за те, що мав змогу вступити до війська Господа, знаючи, що ці труднощі доставляють йому “у безмірнім багатстві славу вічної ваги”. Ці різні важкі випробування християнина мають на меті послужити для його добра, щоб він міг “ухопитися за вічне життя” і здобути частку у Царстві зі своїм Відкупителем.

R5403 (1914 p.)

НЕДБАЛЕ ЖИТТЯ ЯК ФОРМА БОГОХУЛЬСТВА

“Не призывай Имення Господа, Бога твоего, надаремно” (2 Мойсея 20: 7).

Цей наказ не був даний поганам, бо Господь не мав нічого зі світом. Його дано юдейському народові, який ввійшов у стосунки з Богом через Угоду Закону. Ми маємо всі підстави вірити, що багато юдеїв намагалося усіма силами зовні дотримуватися Десятьох Заповідей, дотримання яких означало життя, а неспроможність дотримуватися

– смерть. Та всі їхні зусилля були марними, і вони продовжували вмирати (Рим. 7: 10).

Не дивлячись на намагання багатьох виконувати цю заповідь із нашого вірша, св. Павло сказав про них, що Боже ім'я зневажається через них у поган (Рим. 2: 24). Не думаємо, що апостол мав на увазі більш відверті прояви богохульства. Богохульство було жахливою річчю для юдеїв. Навіть батько, який почув, що його дитина хулить

Бога, повинен був каменувати цю дитину на смерть за такий вчинок. Припускаємо, апостол мав на увазі, що життя, яке вели юдеї, насправді було знеславленням Божого імені перед світом. Вони називалися Божим народом. Тому якщо під Божественними наказами, Божественною опікою, Божественним визнанням вони робили речі, які безчестили Бога, вони хулили Його ім'я.

Хоча Десять Заповідей не були дані Церкві, проте кожна риса Десяти Заповідей є наказом, адже, виходячи з нашого посвячення, ми зобов'язані намагатися знати Божу волю, до того ж не лише букву Його Слова. Отже, хоча Церква не є під Угодою Закону, ми знаходимося під загальними вказівками Десяти Заповідей. Тому апостол каже, що "виконалось виправдання Закону [справжнє значення Закону] на нас, що ходимо не за тілом, а за духом" (Рим. 8: 4).

Неможливо собі уявити, щоб справжня Божа дитина (посвячений послідовник Христа) мала бажання брати ім'я Бога надаремно. Отже, видиме значення цього наказу нас не стосується, бо відколи ми стали Його дітьми і отримали Його Дух, ми менш за все бажатимемо ганьбити Його ім'я. Та як юдеї ганьбили ім'я Господа своїм недбалим життям між поганами, так існує велика небезпека для християн ганьбити Його ім'я недбалим життям. І Святе Письмо звертає на це увагу як на небезпеку.

Наш Господь говорить про деяких, які у Його Другому Приході казатимуть: "Господи, Господи, хіба ми не Ім'ям Твоїм пророкували, хіба не Ім'ям Твоїм демонів ми виганяли, або не Ім'ям Твоїм чуда великі творили?" Він їм скаже: "Я ніколи не знав вас". Вони обманювали себе (Мт. 7: 21-23). Вони не входили дверима кошари і ніколи не вважалися Господом Його вівцями. Серед них, мабуть, знайдеться дуже багато тих, які займалися доброчинством та реформами.

Та тисяча років Христового Царювання буде часом, коли Бог проведитиме дійсну реформаторську

працю через Христове Царство. Тепер же Господь працює в серцях Свого народу через Свої обітниці, шукаючи особливий клас, який ці обітниці зворушили і який вони виховують. Ось так Він шукає Малу Черідку, особливий народ, який має бути співпадкоємцями з Христом у Його Царстві.

НЕ БЕРІМО ЙОГО ІМЕНІ НАДАРЕМНО

З такого погляду весь Божий народ повинен дуже остерігатися, щоб не брати імені Господа надаремно, коли він називає себе Його народом, Його дітьми, вважає себе послідовниками Ісуса і називає себе християнами. Було б набагато краще, коли б так звані християни не брали імені християнин взагалі. Єдиними, хто властиво може брати Христове ім'я, є ті, які справді стали Його учнями. А єдина умова, на якій хтось може стати Його учнем, – взяти свій хрест і йти за Ним, віддати своє життя, підкорити свою волю.

Хоча ця заповідь не була дана духовному Ізраїлю, неважко побачити, як її дух стосується нас. Ми прийняли ім'я Христа як своє. Ми вважаємо себе членами Тіла Христа. Святе ім'я Голови належить всім членам Його Тіла. Почесне ім'я Нареченого належить Його Зарученій. Яку обережність ця думка повинна вселяти в нас, як важливо пильнувати, щоб ми не брали цього блаженного імені надаремно, щоб ми оцінювали честь, гідність і відповідальність нашого становища як Його представників і послів у світі! Тому ходимо обачно, уважно пильнуючи, щоб не принести жодного безчестя цьому святому імені, а, навпаки, вшановувати його кожною думкою, словом і вчинком.

"Якими мусите бути в святому житті [поведінці] та в побожності ви?" "Але за Святим, що покликав вас, будьте й самі святі в усім вашім поведженні, бо написано: «Будьте святі, Я бо святий»" (2 Петр. 3: 11; 1 Петр. 1: 15, 16).

R5404 (1914 p.)

ВІРНІСТЬ У НАШОМУ ДОМОРЯДНИЦТВІ

"Шукається в доморядниках, щоб кожен був знайдений вірним" (1 Коринтян 4: 2).

Кожна велика ділова ініціатива потребує зайнятості різних груп працюючих. Це не означає, що фірма акцептує всі моральні якості найнятих.

Вона може найняти працівників із високим моральним характером і зі слабким, бо в цьому відношенні не вважає робітників відповідальними. Натомість більшість відповідальних посад дається тим, хто показує добрий характер.

Так само Бог використовує різні знаряддя для Своєї служби. Часом це живі знаряддя, часом – неживі (Іс. 45: 1-4; Єр. 10: 13). Натомість ті, кого Він особливо вважає Своїми слугами, є Церквою Євангельського віку – особливим класом слуг, прийнятих на особливих умовах та виходячи з особливих домовленостей. Ці особливі слуги названі також синами, тобто, іншими словами, вони прийняті і їм обіцяно, що вони будуть повністю введені в Божественну сім'ю, якщо вірно перебуватимуть у Божій службі теперішнього часу.

Ці слуги представляють доморядництво (вираз, знаний у давні часи). Слуга поведився з майном свого пана так, як із власним. Одночасно, він, маючи такий привілей, був зобов'язаний дати звіт своєму наймачеві. Пан, даючи йому це майно, не казав: “Користуйся як тобі заманеться, а я коли захочу, тоді буду домагатися його”. Навпаки, це мало бути вірне доморядництво, і його перегляд мав настати пізніше, в кінці, щоб переконатися у вірності доморядника. Вірний доморядник мав бути пильним до всього, що стосувалося інтересів пана, мав дбати про них як про власні. Він мав використовувати кожне вміння, щоб примножити талант, показаний у вигляді коштів у його розпорядженні.

ПРИТЧА ПРО ТАЛАНТИ

У притчі про Таланти Господь представив Себе як чоловіка, що йде в далеку країну і залишає таланти під доглядом Своїх доморядників. Це майно було довірене їм своєрідним чином. Так само з нами. Кожному з нас довірені певні таланти. Під час посвячення ми віддали Богу все. Коли ми віддали Господу все, що маємо, і чим є, Він приймає наше приношення і визначає нас Своїми доморядниками над цими речами – над тим, що ми мали. Це містить усе – час, вплив, різні таланти до бізнесу, музики і т. п. Після нашого посвячення все це належить Учителю. Ми належимо Христу. Він є нашим Головою, Господом. Але Він передає нам, як Його вірним слугам, всі ці таланти, щоб вжити їх для Нього, і каже: “Торгуйте, аж поки вернуся”.

Ця притча стосується усієї Церкви на протязі усього віку. Кожний слуга має бути дбайливим на посаді доморядника, доки його не звільнять. Доморядник, який використовуватиме

своє становище тільки для власної слави, не вважатиметься вірним доморядником. Вірний доморядник той, хто буде прагнути використовувати таланти, щоб примножити багатство Учителя, Його славу.

Господь дав ілюстрацію вірних і невірних доморядників під час Свого Другого Приходу – перш ніж Він матиме справу з підлеглими Царства, цілим світом. Він показав, що покличе слуг, яким дав таланти, оскільки обіцяв зробити їх правителями з Ним у Царстві, якщо вони будуть вірними у використанні своїх талантів. У притчі той, хто отримав п'ять талантів, подвоїв їх, так що в нього стало десять. Той, хто отримав два таланти, тепер мав чотири. Але той, хто отримав один талант, просив вибачення за те, що боявся і закопав його в землю. Він названий невірним слугою.

Цей слуга не був посланий на вічні муки, проте талант у нього забрано. Він став доморядником із власної волі. А оскільки він став доморядником, то заслуговував на покарання за те, що не використав того, що пан йому доручив. Цей талант належав його пану.

Невірний доморядник буде покараний за свою невірність. Краще, щоб ми взагалі не входили в Господню службу, ніж, увійшовши, вагалися, нехтуючи своїми нагодами. Коли би той, хто мав п'ять талантів, вагався, його бездіяльність зробила б його відповідальним. Показуючи Своє відношення до того, хто мав один талант, Господь ще більше наголошує на даній речі. Таланти представляють наші нагоди служіння відповідно до наших особистих здібностей. Той, хто мав менші здібності, отримав менші можливості, ніж той, хто мав більші здібності.

Так само з нами. Деякі з нас можуть мати різного роду перешкоди. Дехто має більше талантів, тобто здібностей, дехто – менше. Ми не можемо використовувати таланти, яких не маємо. Від людини вимагається бути вірною у тому, що вона має. Справа використання всіх талантів веде до думки про повну, цілковиту відданість серця. Ми не повинні казати: “Я це роблю краще, ніж хтось інший”, – так само як чоловік із п'ятьма талантами міг подумати, використавши три або чотири з них. Але той, хто використовує свої таланти повною мірою, подобається Господу особливо. Ті, які мають два

таланти і використовують їх вірно, отримують таку саму похвалу, як той, хто мав п'ять талантів і використав усі п'ять.

ПРИТЧА ПРО НЕСПРАВЕДЛИВОГО ДОМОРЯДНИКА

Притча про несправедливого доморядника (Лк. 16: 1-9), яка наводить схожу лекцію, була звернена передусім до Ісусових учнів у присутності фарисеїв і тих, хто сів на сидінні Мойсея, хто був представником Божественного порядку в Юдейському віці. У цій притчі Господь наголошує, що мудрий доморядник буде дбати про своє майбутнє благополуччя. Якщо боржник не міг заплатити сто відсотків, а тільки п'ятдесят, для доморядника було би розумним, з огляду на власні інтереси, зберегти на майбутнє доброзичливе ставлення до себе цього чоловіка, дозволивши йому заплатити половину. Доморядник отримав похвалу від пана за свою кмітливість в обранні такого шляху, навіть якщо попередньо він був невірний йому.

Притча має на увазі книжників і фарисеїв. Наш Господь немовби казав: “Ви знаєте, що не можете виконати Божественних вимог Закону – не можете сплатити п'ятдесят центів із долара, – тому повинні відчувати співчуття до бідолашних юдеїв, які не можуть виконати Закон. Ви повинні сказати їм: «Беріть трохи менше – дотримуйтеся половини Закону, якщо не можете виконати весь. Можете виконати половину? Так? Добре, йдіть і виконуйте»”.

Але, каже Господь, ви ними нехтуєте – не хочете “забруднити одяг”, коли проходитье повз них вулицею. Ви знаєте, що самі не можете виконати Закон. Ви є тим доморядником із Моєї притчі. Ви повинні зайняти таке саме становище, як доморядник до боржників пана, коли його незабаром мали усунути з посади. Скоро закінчується і ваш строк. Коли ви залишите своє становище, люди більше про вас не згадуватимуть. Краще зробіть щось для себе. Ви сидите на Мойсеевому сидінні. Скажіть вашим братам, що хоч вони не виконують Закон сповна, все ж вони досить добрі люди, і ви повинні їх заохочувати робити все, на що вони спроможні. Ви повинні їм у цьому допомогти.

Давши цю притчу про фарисеїв, Ісус звернувся до учнів, кажучи: “Придбайте собі друзів

мамоною неправою” (Хом.). Пристосуйте це до себе, зважте, що ваші земні маєтки є вашим земним доморядництвом. Живіть у згоді з людьми, як на це дозволяє справедливість. Не забирайте в них останнє. Будьте доброзичливими у всіх справах, а не тільки в грошових. Замість того, щоб засуджувати кожного і погрожувати йому вічними муками, розкажіть людям, що Бог милосердний. Розкажіть їм про те, що Бог подбав про Відкупителя для всього людства. Скажіть, щоб вони були мужніми і робили те, що можуть, щоб переконалися, що Бог через Христа буде дуже милосердний і поставиться до них набагато краще, коли прийде час їхнього випробування.

Навчаючи так людей, ми можемо побачити недоброзичливість класу книжників та фарисеїв, але при цьому ми бачимо доброзичливість людей і тих, які є в згоді з Богом та праведністю. І хоча нас можуть позбавити провідних обов'язків у номінальних системах, багато хто з простих людей радо та прихильно слухає нас і готовий прийняти у свій дім. Тому ми маємо дома скрізь у світі, де є Божий народ, бо він має вуха та очі, щоб цінувати Господній порядок. Більше того, Сам Господь колись прийме нас до вічних осель. У цьому ми є мудрими доморядниками. Ми живемо так, щоб якомога краще використовувати час і сили, щоб робити добро і вчити цього інших.

ПОРІВНЯННЯ ДВОХ ПРИТЧ

Притчі про Таланти та Міни досить схожі. Обидві показують великого господаря дому, пана, який має справу зі слугами. У притчі про Міни сказано, що один чоловік шляхетного роду пішов у далеку країну, щоб прийняти царство і повернутися. Ця притча ґрунтується на факті, що коли цар-васал, такий як Ірод, почув, що на престол Риму зійшов новий імператор, він домагався нового призначення на своє царство. Знаючи, що імператор має владу перепризначити його, він хотів знати, чи знову отримає своє царство, чи хтось інший займе його місце. Тому, коли такий цар-васал поїхав до Риму, то зробив це з наміром повернутися з царством, тобто мати повноваження від нового імператора.

Наш Господь у цьому образі показує Себе як Чоловіка шляхетного роду, покликаного на

трон, Який іде в далеку країну, в саме небо, щоб формально отримати Своє Царство. У відповідному часі Він мав бути великим Месією, тому спочатку мав бути наділений владою, а тоді мав повернутися і встановити Своє Царство.

У притчі про Таланти пан, перед тим як відійти, покликав слуг і доручив їм своє майно, свою власність. Він сказав, що робить слуг доморядниками, і дав одному один талант, іншому – два, а ще іншому – п'ять, відповідно до вміння, нікого не обминувши. Коли він повернувся, то покликав слуг, щоб розрахуватися з ними. Той, який мав два таланти, прийшов і сказав: “Пане, ти дав мені два таланти, ось я звітую перед тобою, що набув ще два”. Той, котрий мав п'ять талантів, сказав: “Пане, ти дав мені п'ять талантів, ось я здобув ще п'ять! Я подвоїв число і тепер маю десять!” Пан промовив до кожного: “Гаразд, рабе добрий і вірний! Ти в малому був вірний, над великим поставлю тебе, увійди до радощів пана свого!”

Тоді прийшов слуга з одним лише талантом. Хоча він його повернув, проте так і не зміг ним скористатися. Він сказав: “Я не загубив ні гроша, ось твоє”. Пан промовив до нього: “Рабе лукавий і лінивий!” Ось так слуга був покараний за свою невірність.

МОЖЛИВІСТЬ ВИЗНАЧАЄ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ

Господь дав цю притчу як ілюстрацію того, що ми маємо зараз. Таланти становлять можливості. Для прикладу: ми недавно мали талант, тобто можливість, говорити Правду до 5000 людей. Отже, ми мали відповідальність. Та коли ми не маємо такої можливості, ми не маємо такої відповідальності. Саме це, вважаємо, мав на увазі Господь. Комуś може дістатися більше можливостей, ніж іншому. Хтось може гарно писати, інший може бути добрим промовцем або добре напучувати, ще інший може бути добрим у всіх цих трьох речах. Той, хто добре розпоряджається всіма трьома, утричі більше відповідальний, ніж той, у кого тільки одна здібність.

Талант у біблійних часах відповідав певній сумі грошей. Відповідно до недавно опублікованих даних (Амер. Бібл. Тов., 1895 р.) талант, згаданий у Святому Письмі, був золотий або

срібний. Вартість золотого таланта американськими грішми була 32689 дол., тоді як срібний талант вартий 1563,37 дол. Проте наш Господь вжив талант не для того, щоб говорити про золото або срібло, а щоб представити нагоди Свого народу виконувати Божу волю і служити братам, бо Він сам сказав, що хто зробить добро одному з Його найменших, той отримає благословення.

Лекція, представлена у притчі про Міни, здається, є дещо іншою. У ній пан дав кожному зі своїх слуг одну міну, щоб він робив з нею те, що міг. Один здобув п'ять мін, інший – десять. Третій не здобув нічого. Міна (або манех) еквівалентна 6537,80 дол., якщо вона золота, і 312,67 дол. – якщо срібна.

ЗНАЧЕННЯ ОДНІЄЇ МІНИ ДЛЯ КОЖНОГО

Застосовуючи притчу, ми вважаємо, що міна представляє благословення виправдання, дане кожному з Божих дітей. Коли Він дає нам міну? Тоді, коли приймає нас як Своїх слуг. Коли Він прийняв нас як слуг? Коли ми вперше покинули гріх, ми ще не були слугами. Покинути гріх ще не означає стати слугою. Перший крок до Бога – покинути гріх і звернутися до праведності, а також наблизитися до Бога, Який каже: “Наблизьтесь до Мене, то й Я наблизюсь до вас”.

Така особа прямує до виправдання, однак ще не здобула його. У своїх думках і т. д. вона поступово приходять до правильного стану, аж врешті може сказати: “Господи, якщо Ти приймеш мене, я віддам Тобі все, що маю”. Ось так вона пропонує стати Божим слугою.

Ніхто, відвернувшись від гріха, ще не стає слугою Господа. Ми ніколи не мали права поступати погано, і, позбуваючись гріха та зла, ми ще не служимо Богу. У цьому віці Бог не має інших слуг, окрім зачатих Святим Духом. Інші можуть у певному значенні бути вжиті як слуги, адже Бог може вжити навіть людський гнів, щоб служити Собі. У певному значенні навіть диявол може бути Його слугою, бо часом він робить те, що Господь хоче зробити. Ми думаємо, що диявол послужив Богу, коли підбурих юдеїв розіп'яти Ісуса. Демони часто служать Господу тим, що створюють труднощі для Його народу, бо ці труднощі подібні до

шліфувального круга, який полірує коштовний камінь. Тому Богу до вподоби використовувати деякі засоби в теперішньому часі, щоб полірувати клас Своїх коштовностей.

Однак слуги, згадані у притчі, є Господнім посвяченим народом, бо тільки тих, які прийшли до повного посвячення Богу, Він називає Своїми слугами. Хто зайнявся служінням гріху та неправедності, той стає їх слугою, слугою самого себе, доки не віддасть свого життя Господу. Тільки тоді він каже: “Я не маю власної волі, тільки Твою. Я буду служити Тобі вірно

до самої смерті”. Коли Господь приймає таких як Своїх слуг, Він дає кожному з них міну.

Що є цією міною? Це – виправдання до життя, цінна річ. Тому кожен, виправданий вірою, прийнятий як слуга Бога і зачатий Святим Духом, має можливість робити те, що може як слуга Господа. Він повинен використовувати будь-який талант, який Господь йому дає. Він повинен поводитися якнайкраще з усім, що довірено його опіці, як вірний доморядник Царя царів і Пана панів.

R5385 (1914 p.)

ДОБРЕ І ПОГАНЕ ВИЗНАННЯ

Луки 12: 1-12

“Кожного, хто перед людьми Мене визнає, того визнає й Син Людський перед ангелами Божими” (вірш 8).

Великий натовп оточив Спасителя, охочий послухати Того, Хто “ще ніколи так не промовляв, як Оцей Чоловік”. Не звертаючи уваги на натовп, Ісус промовив до Своїх учнів, кажучи: “Стережіться розчини фарисейської, що є лицемірство”. Тут, як і скрізь у Його ученнях, Ісус вжив розчину як символ, образ поганого впливу. Не знаємо жодного випадку, коли б розчина була вжита, щоб представляти щось добре або чисте. Під час пасхальної пори юдеям було заборонено використовувати її, що символізувало відмову від гріха.

Ісус ствердив, що лицемірство, практиковане фарисеями, вченими людьми того часу, було розчиною, нечистотою, гріхом, забрудненням від їхнього впливу. Учні мали бути чесними, щирими, чистими, вільними від святенництва та обману. Їхні слова та діла мали бути такими, щоб їх не треба було приховувати. Ісус сказав, що остаточно всяке лицемірство та гріхи будуть відкриті, виявлені. Безперечно, Він мав на думці Його Царство, коли проявиться сила воскресіння, і всі заховані речі темряви перестануть бути такими, а таємниці людства будуть оприлюднені. Без сумніву, це буде підставою для сорому та ганьби і стане покаранням для багатьох, як про це сказано наперед.

Тож читаємо, що у воскресінні деякі вийдуть, щоб сяяти, як зорі небесні, тоді як інші – на сором і вічну ганьбу (Дан. 12: 2). Однак як

відрадно дізнатись, що єврейський текст містить вираз “тривалу”, а не “вічну”. Сором та ганьба триватимуть доти, доки продовжуватиметься осудливий та ганебний стан – доки не відбудеться реформування особи або, якщо цього не станеться, доки вона не буде знищена Другою Смертю.

НЕ БІЙТЕСЬ ПЕРЕСЛІДУВАНЬ

Ісус дав зрозуміти, що порядне життя принесе Його послідовникам переслідування з боку лицемірів, але їм не треба боятися, навіть якщо переслідування закінчатся смертю. Нинішнє життя в кращому випадку скороминуше. Варто брати до уваги лише вічне життя, яке Бог передбачив для всіх охочих та слухняних і яке можна остаточно досягти через заслугу Ісусової жертви. Хто так вірить, не повинен боятися, що йому щось зробить людина, а радше повинен боятися чогось, що може відокремити його від Бога та Його милостивих щедрот майбутнього життя.

“Бійтесь того, хто має владу, убивши, укинути в геєнну”. Грецьке “geenna” є передусім назвою долини обабіч Єрусалима, в яку скидали трупи з міста для повного знищення і найгірших злочинців після страти – не для того, щоб їх катувати, а щоб показати символічно, що злі люди не мають майбутнього. Ісус вжив Геєнну як образ Другої Смерті, яка стане уділом усіх, хто добровільно, свідомо, навмисне грішить проти світла та знання.

Страх перед Богом є початком мудрості, а шанобливий страх завжди доцільний. Та коли Божий народ близько пізнає Його, навчається Його Справедливості, Мудрості, Любові та Сили

і усвідомлює, що Він є Другом усіх, хто любить праведність, він починає любити Бога, і тоді, як каже апостол: “Досконала любов проганяє страх [страх схибити] геть” і дає відпочинок. Господні учні мали усвідомити опіку Небесного Отця над ними та Його Мудрість; якщо Він не забуває про горобців, то не забуде про них, і навіть волосся на їхній голові не буде пошкоджене без Його відома та дозволу; всяка річ, яку Він дозволяє на Свій народ, на Своїх дітей, принесе їм, як Він переконує, значне благословення.

ВИЗНАЄ МЕНЕ ПЕРЕД ЛЮДЬМИ

Хто перебуває в згоді з Богом, повинен визнати Його, а також Ісуса, Його представника, Якого Він послав у світ. Хто визнає Ісуса, той визнає Отця, Який послав Його. Такі перебуватимуть у Господній милості, і Отець остаточно визнає їх у воскресінні членами Нареченої Христа, а також святі ангели. Але той, хто, ставши учнем Христа, зречеться Його, того Він не визнає учнем у славі.

Слова Ісуса були адресовані учням, а не масам. Хто визнаватиме Христа, той стане Його учнем. Ніхто не може зречтись Його, якщо ніколи Його не визнавав. І визнати треба не тільки через хрищення або якусь іншу зовнішню форму. Послідовники повинні визнавати Його своїм життям, поведінкою, словами. Вони повинні мати Його Дух і “звіщати чесноти Того, Хто покликав їх із темряви до дивного світла Свого”. Хто вважає себе учнем, а тоді ігнорує учення Вчителя, той хибно представляє Його, лихословить, зрікається і не матиме участі у славному представленні Нареченої в кінці віку.

Маси, звичайно, перебували у сумнівах, і тому не ставали Його учнями. Деякі навіть висміювали Ісуса, кажучи, що Він має демона і зійшов із розуму. Учитель дав зрозуміти, що таке неправильне розуміння Його і лихі слова цілком можуть отримати прощення, якщо це зроблено ненавмисне. Та коли хтось переступив межу і сказав, що Його добрі діла, спонукані Святим Духом, робляться владою сатани, Вельзевула, той зробив непростимий гріх, мимо якого не можна пройти.

Такий гріх є неминуче добровільним, бо звинувачення не мали підстави. Учення Господа були самою чистотою. Його поведінка, всі Його висловлювання і чудеса були добрими. Тільки

свідомо спотворена уява могла приписати їх сатані. Факт, що їх неможливо пробачити, не означає, що наклепники були безнадійно пропащими. Вони будуть покарані відповідно до міри злочинного умислу. Якщо покарання принесе виправлення, дуже добре, але якщо не принесе, це закінчиться повним знищенням – Другою Смертю.

Небагато питань так малозрозумілі, як гріх проти Святого Духа. Слово “дух” у таких випадках має на увазі силу, вплив. Наприклад, дух сатани є його силою, впливом, ворожим Богу та праведності. Дух неправди є силою, впливом фальші. І навпаки, дух Правди, Дух Бога, Святий Дух представляє Божественний вплив та силу скрізь, де його можна помітити. Відповідальність кожної особи залежить від обізнаності. Розумово та морально сліпі порівняно менш відповідальні, бо вони не оцінюють виразно різниці між духом Правди і духом обману, Духом Бога і духом сатани.

Людину не створено в стані нездатності розрізнити правильне і неправильне, добро і зло. Її створено досконалою, на образ і подобу Бога. Гріх спричинив смерть не лише людського тіла, але й розуму, сумління. Отож вміння розрізнити між правильним і неправильним є різним. Крім того, деякі мають більше можливостей отримати вказівки, і їхня відповідальність більша. Світ у цілому не знає Бога, тому не може грішити проти Святого Духа в повному значенні або повною мірою, яка була би покарана Другою Смертю. “Для невіруючих... бог цього віку засліпив розум” (2 Кор. 4: 4).

Щоб нам оцінити Христа, Якого послав Бог, потрібне деяке знання. Тоді, якщо ми приймаємо Його і стаємо Його посвяченими учнями, послідовниками, ми одержуємо зачаття Святим Духом. Це веде нас до важливого пункту, де очі нашого розуміння розплющуються більш широко, відповідно до того, наскільки ми наповнені Святим Духом. Наша відповідальність зростає враз із нашою радістю в Господі і нашими приготуваннями до небесної слави, до якої ми покликані. Проте ці успішні учні Ісуса є в небезпеці засмутити Святий Дух, яким були запечатані – загасити Дух святості у своєму серці (Еф. 4: 30; 1 Сол. 5: 19). Хоча засмутити і загасити неможливо вмить, це шлях, який веде до Другої Смерті. Кожний християнин, отже, повинен наполегливо прямувати до досконалості святості – наповнення Духом.

Апостол представляє цю думку в Євр. 6: 4-6, стверджуючи, що тих, які скуштували доброго Божого Слова і сили майбутнього Віку, які стали учасниками Святого Духа, неможливо відновити до покаяння, якщо вони з повною свідомістю та цілком обдуманно відкидають Христа та праведність і повертаються до гріха. Пізніше він каже (Євр. 10: 26, 27): “Бо як ми грішимо самовільно, одержавши пізнання правди, то вже за гріхи не знаходиться жертви, а страшливе якесь сподівання суду та гнів палючий, що має пожертви противників” Бога. Апостол особливо згадує відкинення Христової праці примирення, кажучи, що такі особи вважають кров угоди, якою були освячені, звичайною річчю і нехтують Духом милості, який досі їх вів.

Той, хто загашає Дух святості, тобто “засмучує Духа”, описаний св. Яковом (5: 14) як духовно хворий. Відокремлений від спільності з Богом, він має останній засіб, а саме, звернутися по допомогу до освячених старших Церкви, щоб ті помолились за нього і помазали його олією, символом Святого Духа. Молитва віри спасе такого духовно хворого, і Господь піднесе його, а якщо він вчинив гріхи, вони будуть йому пробачені.

“ДУХ БО СВЯТИЙ ВАС НАВЧИТЬ”

Господні вірні послідовники мали сподіватися, що серед різних труднощів будуть також фальшиві звинувачення, внаслідок яких їх поставлять перед магістратами. Учні у більшості випадків були неграмотними і відчували трепет у присутності освічених посадовців. Однак вони мали знати, що їх супроводжуватиме Господнє благословення, і вони будуть мати мудрість, яка перевершуватиме ту, яку вони мають від природи. Вони повинні не переживати завчасу, що відповісти, а доручити все Господу, сподіваючись на Божественну підтримку.

З цього зовсім не виникає, що служителі Христа – за кафедрою чи в зібранні – повинні намагатися представляти Господа без вивчення теми. Навпаки, кожен повинен приймати для себе слова св. Павла, сказані до Тимофія: “Силкуйся поставити себе перед Богом гідним, працівником бездоганним, що вірно навчає науки Правди” (2 Тим. 2: 15). Є різниця між тим, щоб стояти перед зібранням Божого народу як мовне знаряддя Його Слова, і бути викликаним у магістрат.

R5390 (1914 p.)

ПРОРОЦТВО, ВИКОНАННЯ ЯКОГО ВЖЕ БЛИЗЬКО

“Коли б фігове дерево не зацвіло, і не було б урожаю в виноградниках, обманило зайняття оливкою, а поле їжі не вродило б, позникала отара з кошари і не стало б в оборах худоби, то я Господом тішитись буду й тоді, радітиму Богом спасіння свого!”
(Авакума 3: 17, 18).

Вся молитва Авакума, записана в цьому розділі його пророцтва, настільки символічна, що ми навряд чи в змозі дати словам нашого вірша таке виразне і просте тлумачення, як би хотіли. Таким простим тлумаченням було б наступне: навіть коли б умови склалися так, що скрізь поширився голод і не було жодної земної надії, Божий народ у кожний час і на кожному місці радітиме Богом і віддаватиме Йому славу.

Однак здається досить дивним, що пророк пов’язує весь розділ, надзвичайно символічний, з чимось таким виразним і буквальним, як ми щойно згадали. Беручи до уваги його численні уявні образи, нам, мабуть, варто припустити,

що ці слова можна було би пояснювати у згоді з їх контекстом, і ми, мабуть, повинні вважати їх пророчим викладенням деяких глибоких правд. Більшість мови Біблії є образною, так само як ми в побутовій мові вживаємо словесні образи. Наприклад, у Святому Письмі виноградина є образом Церкви. Наш Господь сказав: “Я Виноградина, ви галуззя” (Ів. 15: 5).

Божа отара – вівці – є поширеним мовним визначенням того ж класу. Наш Господь говорить про Малу Черідку. Ми – Його вівці. Про юдеїв також згадує як про Божих овець псалмист Давид у Пс. 74: 1; 79: 13 і т. п.

Те саме з виразом “оливкове дерево”. Св. Павло згадує про оливкове дерево стосовно особливого Божого народу – тих, які споріднені з Ним. Він говорить про природне оливкове дерево і показує, що Обітниця початково стосувалася юдейського народу: “І благословляться в тобі [Авраамові] та в нащадках твоїх всі племена землі”. Далі він каже, що з причини невір’я природні гілки

були відламані. Ось так ми дізналися, що виноградина та оливкове дерево представляють Церкву Христа під різним кутом зору.

Коли Мала Черідка перейде за завісу, залишиться ще Велика Громада Господнього народу. Багато з них, мабуть, продовжуватиме перебувати у Вавилоні, доки час утиску не приведе Вавилон до падіння. Це падіння Вавилону дасть їм звільнення. Та перш ніж все це стане для них зрозумілим, вони можуть вжити слова нашого вірша і потім почати виразно бачити. У 19-у розділі Об'явлення про цю громаду сказано, що вони зраділи від падіння Вавилону і казали: “Радіймо та тішмося, і даймо славу Йому, бо весілля Агнця настало, і жона Його себе приготувала!” (вірш 7). Їм здається, що все їх підвело, та тепер вони бачать, що Божий План не підвів, а виконався.

ПІДВЕЛИ ЗЕМНІ УРЯДИ

Церква ще не благословила світ. Плід Виноградини нагодує світ у грядущому Віці. Також оливкове дерево і виноградина не дадуть світу життя в теперішньому часі. Це настане у Новій Епосі, під час Месіанського правління.

Господь вжив слово “поле”, щоб зобразити світ. “А поле це світ”. Світ сподівався покращити свій стан. Люди сподівалися вести справи більш успішно. Тому виникли різні універсальні імперії. Спочатку вавилоняни спробували дати світу кращу владу, та їхні зусилля були марними. Тоді спробували мідяни та перси, але й вони зазнали невдачі. Далі греки, а пізніше римляни брали у свої руки стерно світової влади, але й вони так само нічого не вдіяли. Врешті виступило вперед папство, називаючи себе Царством Христа, яке керуватиме світом. Але й у нього нічого не вийшло. В останні роки на перший план вийшов соціалізм, кажучи, що він може покращити світ, та при цьому перспективи суспільного покращення нічим не кращі.

“ПОЗНИКАЛА ОТАРА З КОШАРИ”

Вираз “отара з кошари” здається трохи незрозумілим. Святе Письмо порівнює нашого Господа Ісуса з тельцем. Також людство у грядущому Віці, досягши досконалості, буде символічно представлене у тельці. Пророк Давид подає думку, що людство у той час покладе тельців на Божий вітвар (Пс. 51: 21). Це не може

стосуватися Церкви теперішнього часу, бо в образі Дня Примирення Церква представлена козлом, а наш Господь – досконала Людина, коли була складена Його жертва, – представлений тельцем. Та в кінці наступного віку, коли світ буде удосконалений, люди покладуть тельців на вітвар. Це показує, як людство вчинить повне посвячення себе, своїх досконалих умінь.

Ми не знаємо кращого застосування тельця, ніж запропоноване псалмистом. У кінці Євангельського віку, коли вся Церква перейде за завісу, не буде досконалих людей. Іншими словами, буде відрізок часу, коли Церква буде прославлена, а Стародавні Гідні ще не з'являться. Люди будуть приголомшені, не знаходячи виходу зі своїх клопотів. Оцінити існуючий стан зможуть тільки ті, які мають світло Господнього Слова.

Хто в той час зрозуміє (Велика Громада), той радітиме в Господі. Вони зможуть довіряти Богу, навіть якщо умови у світі будуть важкими, і Стародавні Гідні ще не візьмуть справи у свої руки. Вони будуть бачити, що умови справді прямують до великого благословення, що великий Час Утиску є потрібним приготуванням до благословення. Тому вони казатимуть: “Радіймо та тішмося, і даймо славу Господу, бо Наречена Його себе приготувала! Бачимо в прославленні Церкви початок великого благословення. Скоро можна сподіватися побачити Стародавніх Гідних. Тоді настане виконання всіх милостивих Божих обітниць. Тому не підупадаймо серцем, а маймо довіру до Господа”.

Наш Господь Ісус говорив про Велику Громаду – клас нерозумних дів – у Своїй проповіді на Горі (Мт. 7: 21-23). Після того, як останній член Малої Черідки перейде за завісу, Велика Громада повністю прокинеться і скаже: “Господи, Господи, чи не можна увійти? Ми вже готові, дорогий Господи, і бачимо, де ми зробили помилку. Тепер ми бачимо справи по-іншому; ми розуміємо, які привілеї та нагоди жертвування ми свого часу мали, але прогаяли. Чи не можна ще увійти?” Але Господь відповість: “Ідіть від Мене. Я вас не знаю”. Слово “ідіть” зовсім не означає, що вони підуть на вічні муки, як ми свого часу думали. Господь не каже: “Ідіть, прокляті”, – бо прокляті означає віддані на покарання. Він тільки каже: “Ідіть від Мене”.

У іншому місці (Мт. 25: 1-12) сказано, що Небесне Царство подібне до десяти дів, які взяли свої каганці і вийшли зустрічати Нареченого. П'ять із них були розумні та разом із каганцями взяли олію в посудини; натомість п'ять були нерозумними дівами і не взяли зі собою олії. Коли Наречений прийшов, нерозумні діви промовили до розумних: "Дайте нам із своєї оливи, бо наші каганці ось гаснуть". Та розумні не могли цього зробити, бо мали її тільки для своїх каганців. Коли розумні діви увійшли з Нареченим, двері були замкнені. Тоді прийшли інші діви, говорячи: "Пане, пане, відчини нам!" Але Він відповів: "Поправді кажу вам, не знаю Я вас!"

Ці слова нашого Господа: "Не знаю Я вас", – не означають, що вони не були дівами. А що вони означають? Що Він, визнавши Свою Наречену, не знає іншої жінки. Вони хотіли, щоб їх вважали частиною Нареченої. Та Господь каже, що Він їх не знає, що Його Наречена вже тут. Тому клас нерозумних дів позбавлений місця у класі Нареченої, однак прийнятий як подруги і помічники. Відкинення засмутить їх. Розуміючи, що двері можливості зачинені, вони плакатимуть: "Ми втратили велику нагороду!" Це їх, мабуть, засмутить. Ми не знаємо.

СМУТОК ОБЕРНЕТЬСЯ В РАДІСТЬ

Далі показано, що Велика Громада згодом скаже: "Радіймо! Веселімося! Прославляймо Бога, бо Наречена забрана". І коли би хтось промовив до них: "Але ж ви не стали класом Нареченої", – вони відкажуть: "Що ж, благословення приходять для всіх, у тому числі

для нас. Клас Нареченої є першими плодами з Божого народу. Наша вина, що ми не змогли потрапити до класу Нареченої. Коли б ми бачили тоді так, як бачимо тепер, ми б діяли наполегливіше і не зазнали б невдачі. Ми б не прислухалися до того, що каже Вавилон, а «бігли б з терпеливістю до боротьби, яка перед нами». Нас не одурманили би «науки демонів» (1 Тим. 4: 1). Тепер ми раді, що врешті прокинулися. Ми раді, що Божий План виконується таким славним чином. Наші каганці тепер сяють яскраво. Ми маємо благословення як ніколи досі. Радіймо та веселімося тим, що Наречена прославлена".

“ПОЗНИКАЛА ОТАРА З КОШАРИ”

“Позникала отара з кошари”. Це стосується вибраної Церкви, якщо дивитися зі земного боку. Є земна кошара і небесна кошара. Ми знаходимося у кошарі на землі. Далі ми повинні померти, щоб увійти в славу, яка нам обіцяна – увійти в небесну кошару.

Наш Господь Ісус був відтятий від земної кошари, коли помер. Як було з нашим Господом, так є з нами. Ми повинні бути відтяті від кошари тут, перш ніж можемо увійти в кошару угорі. Великій Громаді якийсь час може видаватися, немовби всі речі зазнають невдачі, а не стаються. Але з Божого погляду фігове дерево і оливкове дерево принесуть врожай. Божі задуми не спіткає невдача. Церква здобуде повне прославлення, і тоді виноградина принесе славний, дозрілий плід для всього людства.

R5383 (1914 p.)

ЛІТЕРАТУРА

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
  - Том 1 – “Божественний план віків” (укр.)
  - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
  - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
  - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
  - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
  - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворення (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)
- Надія (22 стор.) (укр.)

- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)
Вся література висилається безкоштовно.

Просимо завітати в Інтернет на сторінку www.scripturestudy.net, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовами.